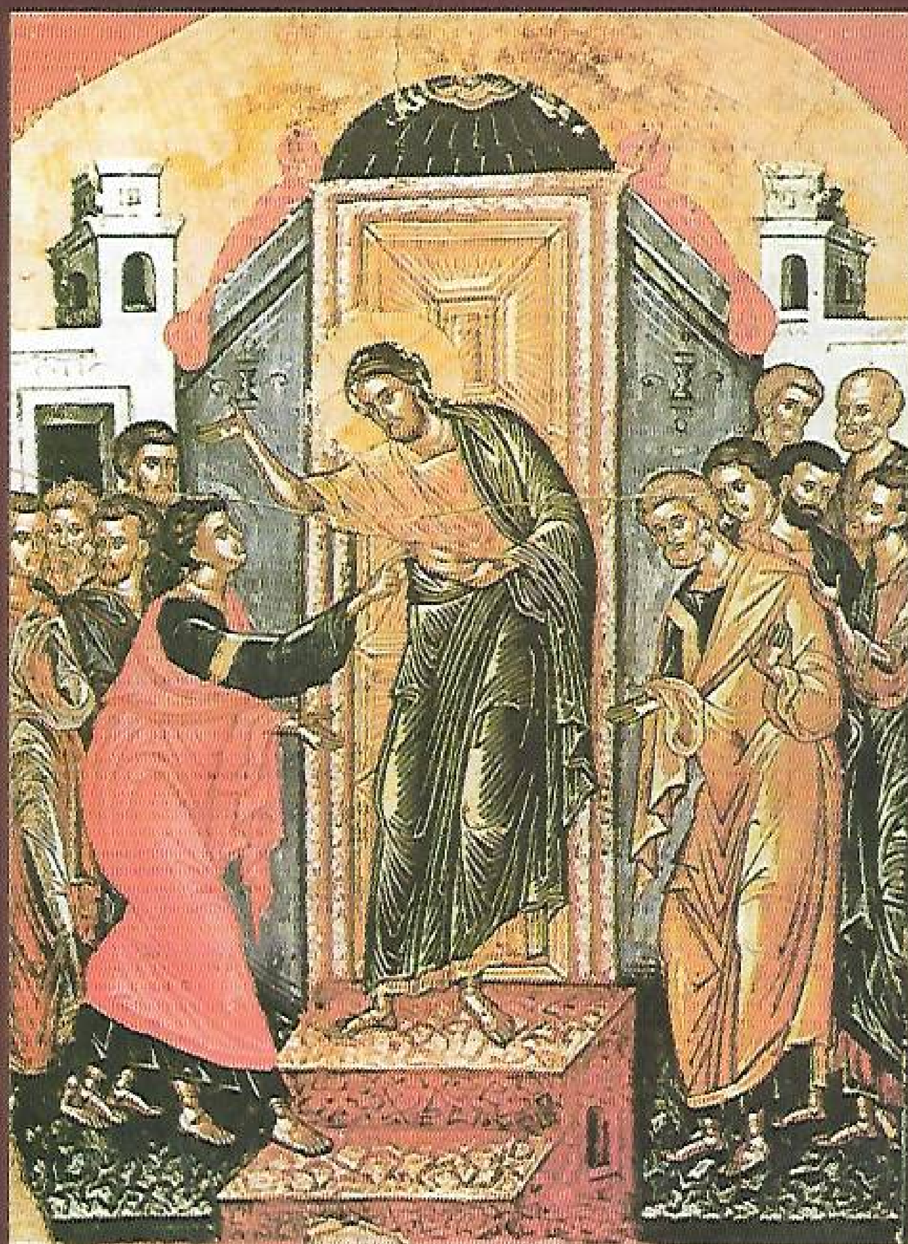
Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Β΄ ΘΕΣΣΑΛ. Β΄ 15)

«Οὐκ ἀρνησόμεθά σε φίλη Ὀρθοδοξία...»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΜΑΪΟΣ 2011 - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ΄ - ΕΤΟΣ 61ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 969 - ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - 106 82 ΑΘΗΝΑΙ (Γ΄ ΟΡΟΦΟΣ)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

Διμηνιαῖον Δημοσιογραφικόν Ὄργανον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Περίοδος Γ΄ ἔτος 61ο Τεῦχος 969
Μάρτιος-Ἀπρίλιος -Μάϊος 2011

Ἱδρυτής:
Ἀνδρέας Βαπορίδης
(† 1976)

Ἐκδότης:
Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Διευθυντής:
† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

Συντακτική ἐπιτροπή:
† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος Γερόντιος
† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας Χρυσόστομος
† Ἀρχιμ. Γρηγόριος Ταυλάριος
† Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης

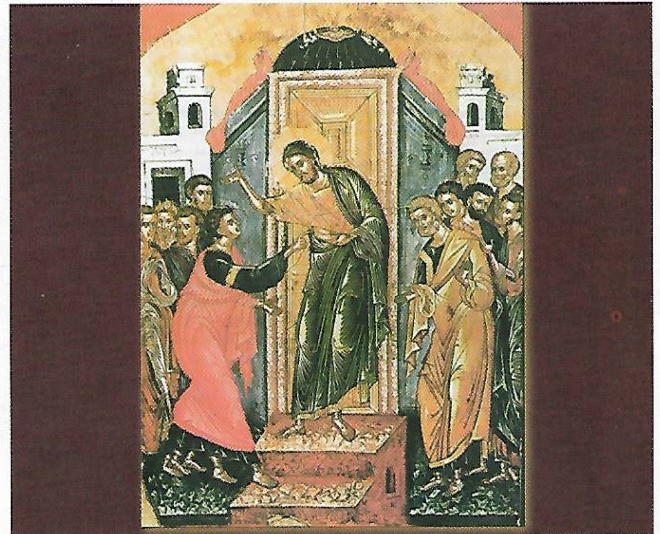
Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων
Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος
Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί:
Ἐσωτερικοῦ ἐτησία 10 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ 15 $ Η.Π.Α.
Τιμή φύλλου 1 εὐρώ

ISSN: 1107-6763

Ἰδιοκτησία - Κεντρική Διάθεσις:
«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»
Ὁδός Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 210 38 28 280 -Fax: 210 38 47 365
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr
Ἐκτύπωσις: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Τηλ. 210 92 17 513, Fax: 210 92 37 033
www.eptalofos.gr e-mail: info@eptalofos.gr

Τά ἀνυπόγραφα ἄρθρα ἀποδίδονται
εἰς τήν διεύθυνσιν.

Εἰκών Ἐξωφύλλου:
Ἡ ψηλάφιση τοῦ Θωμᾶ. Ἰ. Μονή Σταυρονικήτα, Ἅγιον Ὄρος, μέσα 16ου αἰ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

«Ὅταν κάνεις κάτι καί καταλάβεις ὅτι σέ βοηθεῖ εἰς τήν πνευματικήν σου οἰκοδομήν ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἔχουν διαφορετικήν ἀντίληψιν δι' αὐτό, πρόσεξε νά μή παραιτηθῇς ἀπό αὐτό διά νά ἔχῃς τάχα τήν ὑπόληψιν τῶν ἄλλων».

(Ὁσίου Κυρίλλου τοῦ Φιλεώτου, Βίος καί Διδαχαί, Διδαχή 7, παρ. 42, ἐκδ. Μεγ. Συναξαριστοῦ, Ἀθῆναι 2001, σελ. 39)

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ ΜΗΝΥΜΑ 2011

Παντὶ τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας

«Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια, ἑορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν ἔγερσιν Χριστοῦ ἐν ᾧ ἐστερέωται».

Τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας,

Ἡ λαμπρά καὶ φωτοφόρος ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως καὶ πάλιν ἐπέλαμψε. Ἀνέτειλεν ἐκ τοῦ τάφου ὡραῖος ὁ τῆς Δικαιοσύνης ἥλιος. Καταυγάζονται αἱ ψυχαὶ τῶν πιστῶν διὰ τοῦ φωτὸς τῆς Χάριτος. Ἀναστάσιμος χαρά πλημμυρίζει τοὺς πρὶν νηστεύοντας καί πενθοῦντας.

Πόσον παραστατικῶς περιγράφει ἡ κάλαμος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ τὴν ἐναλλαγήν τῶν συναισθημάτων μας σήμερον: «Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές, αὐτός μέ συνδόξασον Σωτήρ ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου». Πόσο βάθος θεολογικῶν νοημάτων καλύπτεται ἀπό τά ἁπλᾶ ταῦτα λόγια! Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει σχετικῶς: «Εἴπερ συμπάσχομεν, ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν» (πρός Ρωμαίους, η΄ 17). Ἡ συμμετοχή μας εἰς τό πάθος τοῦ Χριστοῦ εἶναι προϋπόθεσις διὰ τὴν συμμετοχήν μας καὶ εἰς τὴν δόξαν Αὐτοῦ.

Ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Δεσπότης ἀνέλαβε τὴν ἰδικήν μας φύσιν λαμβάνοντας μορφήν δούλου καί ἔπαθεν ὑπέρ ἡμῶν ὁ ἀναμάρτητος καὶ ἀνέστη. Καί ἡμεῖς, λοιπόν, οἱ εἰς Αὐτόν πιστεύοντες καί βαπτισθέντες, γινόμεθα κοινωνοί τοῦ πάθους καί τῆς ἀναστάσεως Αὐτοῦ. Τοῦτο ἄλλωστε δηλοῖ καὶ τὸ μυστήριον τοῦ βαπτίσματος: «Ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν. Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρός, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. Εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα» (πρός Ρωμαίους, ς΄ 3-5). Δὲν εἶναι δέ τυχαῖον, ὅτι αἱ βαπτίσεις τῶν Κατηχουμένων ἐγένοντο -κατά κύριον λόγον- τήν ἡμέραν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ὅτε τὸ ὅλον κλῖμα τῶν ἑορτῶν τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ τῆς Διακαινησίμου συνέτεινον εἰς τό νά βιώσουν πράγματι εἰς ἑαυτούς τό θεῖον Πάθος καί τήν λαμπροφόρον Ἀνάστασιν.

Ἡμεῖς δέ, ἀκούοντες νὰ ἀντηχεῖ εἰς τούς ναούς ψαλλόμενον καθ' ὅλην τὴν Διακαινήσιμον Ἑβδομάδα τόν ἀποστολικόν στῖχον: *«Ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε»* (πρός Γαλάτας, γ´ 27), ἂς φροντίσωμεν νὰ φανῶμεν ἀντάξιοι τῆς μεγίστης δωρεᾶς. Ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος Παῦλος ἀπευθύνεται πρὸς ἅπαντας ἡμᾶς, τούς εἰς Χριστόν βαπτισθέντας, λέγων ὅτι γινώσκοντες ταύτην τήν ἀλήθειαν καί ὅτι ὁ παλαιός ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη ὁμοῦ μετά τοῦ Χριστοῦ ὥστε νὰ καταργηθεῖ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, ἂς μή εἴμεθα πλέον δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ἀλλά νὰ ζῶμεν διὰ τὸν Θεόν: *«Οὕτω καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν»* (πρός Ρωμαίους, ς´ 11).

Τοῦτο τὸ μήνυμα ἂς λάβωμεν, ἀγαπητοί ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ, καὶ νεκρωθῶμεν πλέον διὰ τήν ἁμαρτίαν καὶ ἂς ζῶμεν κατά Θεόν, ὡς κοινωνοί τῆς ἀναστάσεως. Καὶ τότε, λυτρωθέντες ἀπό τήν ἁμαρτίαν θὰ ἑορτάζωμεν τό Πάσχα ἡμῶν τό σωτήριον. Τήν διάβασιν ἐκ τῆς δουλείας εἰς τὴν ἐλευθερίαν, ἀπό τόν θάνατον εἰς τὴν ζωήν, ἀπό τὴν γῆν εἰς τόν οὐρανόν:

«Ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωήν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ᾄδοντας».

Χριστός Ἀνέστη ἀδελφοί!

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
† Ὁ Ἀθηνῶν ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Τὰ Μέλη
† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας ΑΚΑΚΙΟΣ
† Ὁ Θεσσαλονίκης καὶ Δημητριάδος ΜΑΞΙΜΟΣ
† Ὁ Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
† Ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ
† Ὁ Ἀμερικῆς ΠΑΥΛΟΣ
† Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ
† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Χριστιανουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
† Ὁ Μαραθῶνος ΦΩΤΙΟΣ
† Ὁ Βρεσθένης ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

Λόγος ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ΓΟΧ Ἀθηνῶν κ.κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ κατὰ τὴν Συνοδικὴν ἐκδήλωσιν τὸ ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας (28–2/13–3–2011).

Ἡ σημερινή μέρα, πρώτη Κυριακή τῆς ἁγίας καί μεγάλης Σαρακοστῆς, εἶναι ἀφιερωμένη στήν Ὀρθοδοξία. Γι' αὐτό λέγεται «Κυριακή τῆς Ὀρθοδοξίας».

Τή μέρα αὐτή τιμᾶμε τούς ἀγῶνες, τούς διωγμούς καί τίς θυσίες τῶν προμάχων τῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τῶν αἱρέσεων, ἰδιαίτερα δέ, ἐναντίον τῆς Εἰκονομαχίας.

Ἡ καλλίτερη ἀπόδοση τιμῆς στούς προμάχους τῆς Πίστεώς μας εἶναι τό νά ἐνθυμούμεθα καί νά μιμούμεθα τά κατορθώματά τους.

Α΄

Ἡ σημερινή γιορτή τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι ἡμέρα μνήμης. Ἐνθυμούμεθα, ἤ μᾶλλον πρέπει πάντοτε νά ἐνθυμούμεθα, τό τί ἦταν ἡ Εἰκονομαχία.

Τί ἦταν; Ἦταν μιά ζοφερή περίοδος τῆς Ἐκκλησίας μας.

Κινδύνεψε περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη φορᾶ ἡ Ὀρθοδοξία. Διήρκεσε πάνω ἀπό ἑκατό χρόνια, ἀπό τό 726 μέχρι τό 842, Δηλ. μιά πολύ μεγάλη περίοδο. Ἡ Εἰκονομαχία ἀνέτρεψε τά πάντα στήν Ὀρθοδοξία. Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης λέει ὅτι ἡ Εἰκονομαχία ἦταν *«ἀθλιωτάτη μεταστοιχείωσις τῶν πάντων»*! Τί ἦταν αὐτή ἡ «μεταστοιχείωση»;

α. Οἱ αὐτοκράτορες στήν περίοδο αὐτή θέλησαν μέ τή βία νά ἀλλάξουν τήν πατροπαράδοτη Πίστη τῆς Ὀρθοδοξίας.

Οἱ αὐτοκράτορες, μέ πρῶτον τόν Μέγα Κωνσταντῖνο, ἦταν συνήθως οἱ προστάτες τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ρωτοῦσαν τήν Ἐκκλησία νά μάθουν τό ποιά εἶναι ἡ Πίστη της. Οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι, πού συγκαλοῦσαν, αὐτό τό σκοπό ἐξυπηρετοῦσαν. Νά πληροφορηθοῦν οἱ αὐτοκράτορες τήν ἀκριβῆ Πίστη τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά τήν προστατεύουν.

Ὑπῆρξαν ὅμως καί αὐτοκράτορες, πού ἦταν οἱ ἴδιοι κακόδοξοι καί αἱρετικοί. Δηλ. ὑποστήριζαν αἱρετικές διδασκαλίες, σέ κάποια σημεῖα τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως. Δηλ. δέν ἀνέτρεπαν ὁλόκληρο τό οἰκοδόμημα τῆς Πίστεως. Νόθευαν τήν Πίστη μόνο σ' ἕνα ἤ περισσότερα σημεῖα της.

β. Ὑπάρχουν δύο εἴδη Πίστεως.

Ἡ μία εἶναι δοσμένη ἀπό τόν Θεό. Εἶναι ἡ Ὀρθόδοξη Πίστη, πού ἔχει ἡ Ἐκκλησία καί ὀφείλουν νά τηροῦν μέ ἀκρίβεια οἱ πιστοί, ἐπειδή ὅπως λένε οἱ Πατέρες: *«Οὐδείς κρίνεται διατί δαιμόνια οὐκ ἐξέβαλε, εἰ διατί οὐκ ἔσχε πρόγνωσιν, ἀλλ' ἕκαστος κριθήσεται, εἰ τήν πίστιν τετήρηκε καί τάς ἐντολάς καί παραδόσεις γνησίως ἐφύλαξε»*.

Ἡ ἄλλη Πίστη, ἡ Κακόδοξη Πίστη, εἶναι φτιαγμένη ἀπό τούς ἀνθρώπους. Τήν ἔχουν ὅλοι οἱ αἱρετικοί καί οἱ ἀλλόθρησκοι.

Τήν Ὀρθόδοξη Πίστη, τήν παρέδωσε ὁ ἴδιος ὁ Θεός στούς ἀνθρώπους. Τό λέει ἡ Ἁγία Γραφή. Λέει *«ἐπαγωνίσασθαι τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει»*. Δηλ. νά ἀγωνίζεσθε γιά τήν παραδοθεῖσα στούς ἁγίους ἀπό τό Θεό μία Πίστη.

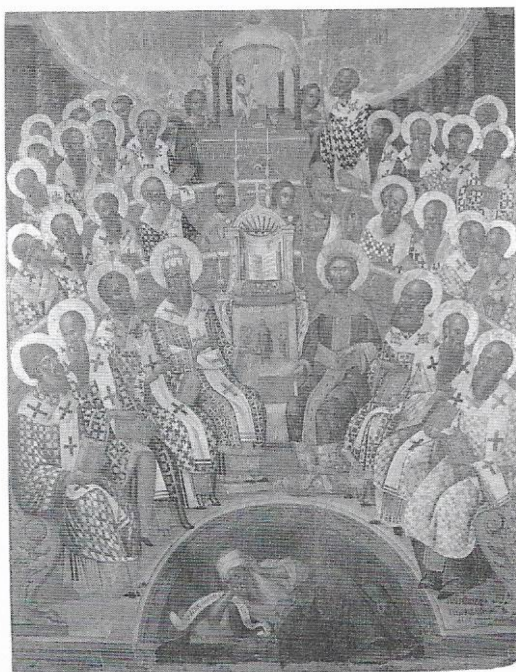
Ποῦ ὁ Θεός παρέδωσε τήν Πίστη;

Τήν «παρέδωσε» στούς ἁγίους. Δηλ. δέν τήν παρέδωσε» μόνο σέ ἕναν ἅγιο, ἀλλά σέ πολλούς.

γ. Προϋπόθεση γιά νά «παραδώσῃ» ὁ Θεός τήν Πίστη, εἶναι τό νά εἶναι κάποιος ἅγιος.

Καί πῶς γίνεται αὐτό;

Προορισμός ὅλων μας εἶναι νά γίνουμε ἅγιοι. Νά βλέπουμε τόν Θεό, ὅπως Τόν ἔβλεπαν οἱ Πρωτόπλαστοι, πρίν τήν πτώση τους. Ὅσοι τό

πετύχουν αὐτό, θά ζοῦν στόν Παράδεισο στήν ἄλλη ζωή.

Ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὕα, πρίν ἀπό τήν πτώση τους, ἔβλεπαν τόν Θεό, γιατί βρίσκονταν σέ προχωρημένη πνευματική κατάσταση, στό φωτισμό, ἐνίοτε δέ εἶχαν καί ἐμπειρίες θεώσεως.

Τά στάδια τῆς πνευματικῆς τελειότητος εἶναι τρία: ἡ **κάθαρση,** ὁ **φωτισμός** καί ἡ **θέωση.**

Στό πρῶτο στάδιο, τήν κάθαρση, ὁ ἄνθρωπος καθαρίζει τήν καρδιά του ἀπό τίς ἁμαρτίες καί τά πάθη, προκειμένου νά ἔρθη ὁ Χριστός νά κατοικήση σ' αὐτή καί νά μπορέση νά ἰδῆ τόν Θεό. Γι' αὐτό ὁ Κύριος στήν ἐπί τοῦ ὄρους ὁμιλία Του μακάρισε *«τούς καθαρούς τῇ καρδίᾳ ὅτι αὐτοί τόν Θεόν ὄψονται».*

Στό δεύτερο καί τρίτο στάδιο, τόν φωτισμό καί τήν θέωση, πού καί τά δύο μαζί λέγονται *«θεωρία τοῦ Θεοῦ»*, ὁ ἄνθρωπος ἑνώνεται μέ τόν Θεό, Τόν βλέπει, ὅπως τόν ἔβλεπαν οἱ Πρωτόπλαστοι. Τότε εἶναι ἅγιος!

Δηλαδή, θεμέλιο τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως εἶναι ἡ ἐμπειρία τῆς θεώσεως.

Μόνο σέ κάθε ἅγιο παραδίδει τήν Πίστη ὁ Θεός.

δ. Ὑπάρχει, ὅπως εἴπαμε προηγουμένως, καί ἡ Κακόδοξη Πίστη τῶν αἱρετικῶν καί ἀλλοθρήσκων, πού εἶναι φτιαγμένη ἀπό ἀνθρώπους.

Ἡ διαφορά της ἀπό τήν Πίστη, πού δόθηκε ἀπό τόν Θεό, εἶναι ὅτι. ἡ Ὀρθόδοξη Πίστη, ἐπειδή ἀποκαλύφθηκε ἀπό τόν Θεό, δέν ἀλλάζει ποτέ. Εἶναι πάντα ἴδια. Εἶναι ἡ μόνη Πίστη, πού σώζει τόν ἄνθρωπο, μέ τό νά τόν κάνῃ ἅγιο.

Ἡ ἄλλη Πίστη, ἡ Κακόδοξη, φτιαγμένη ἀπό ἀνθρώπους, δέν εἶναι μία, ἀλλά πολλές.

Εἶναι διαφορετική γιά κάθε μιά αἵρεση καί θρησκεία. Ἡ Πίστη αὐτή τῶν αἱρέσεων καί θρησκειῶν, δέν μπορεῖ νά σώσῃ κανέναν. Ὁδηγεῖ ὅσους τήν ἔχουν, στήν αἰώνια ἀπώλεια καί κόλαση.

Ἑπομένως, ἡ διαφορά μεταξύ Ὀρθοδοξίας καί κακοδοξίας εἶναι ὅτι ἡ μέν Ὀρθοδοξία σώζει τόν ἄνθρωπο, ἡ δέ κακοδοξία ὁδηγεῖ στήν αἰώνια κόλαση!

Οἱ εἰκονομάχοι αὐτοκράτορες, μέ πρῶτο τόν Λέοντα Γ' τό 726, προσπαθοῦσαν νά ἀντικαταστήσουν ὁλόκληρη τήν δοσμένη ἀπό τό Θεό πατροπαράδοτη Ὀρθόδοξη Πίστη, μέ τήν Κακόδοξη τῶν αἱρετικῶν, πού ἔφτιαξαν ἄνθρωποι!

Αὐτό, ἔχει τεράστια σημασία γιά τήν σωτηρία τῶν πιστῶν.

α. Ὁ Θεός, πού κηρύττει ἡ πατροπαράδοτη Ὀρθόδοξη Πίστη εἶναι ἀληθινός καί ὑπαρκτός.

Ὁ Θεός, πού κηρύττει ἡ φτιαγμένη ἀπό ἀνθρώπους Κακόδοξη Πίστη τῶν αἱρετικῶν εἶναι ψεύτικος καί ἀνύπαρκτος.

Γι' αὐτό οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀποκαλοῦν τούς αἱρετικούς, ἄθεους.

Τούς ἀποκαλοῦν ἔτσι, ὄχι γιατί δέν πιστεύουν σέ θεό, ἀλλά πιστεύουν σέ θεό πού δέν ὑπάρχει.

Οἱ Ὀρθόδοξοι περίμεναν, τό πότε θά ἀλλάξουν αὐτοί οἱ αἱρετικοί αὐτοκράτορες, προκειμένου νά ἔλθη ἄλλος, γιά νά ἐπαναφέρη τήν Ὀρθοδοξία.

Ὁ εἰκονομάχος αὐτοκράτορας Λέων Γ' εἶχε ἐπηρεασθῆ ἀπό θρησκευτικές ἀντιλήψεις ἄλλων θρησκειῶν, ὅπως τῆς ἑβραϊκῆς καί ἰσλαμικῆς. Οἱ θρησκεῖες αὐτές, μέ τίς ὁποῖες ἤθελε νά γεφυρώση τό χάσμα, ἦταν ἐναντίον τῶν εἰκόνων.

β. Γιά νά ἀντικαταστήσουν οἱ εἰκονομάχοι τήν πατροπαράδοτη Ὀρθόδοξη Πίστη, ὁ μόνος τρόπος ἦταν νά καταργήσουν τά ἐρείσματα, στά ὁποῖα αὐτή στηρίζεται.

Τέτοια ἐρείσματα εἶναι ὁ τρόπος θεραπείας τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε νά διανύση ὁ καθένας τά στάδια τά πνευματικῆς τελειότητος (κάθαρση, φωτισμός, θέωση), νά βλέπη τόν Θεό καί νά γίνη ἅγιος.

Ἡ θεραπευτική αὐτή μέθοδος, δηλ. ὁ ὀρθός τρόπος θεραπείας τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία. Ἀντίθετα, ὁ λανθασμένος τρόπος θεραπείας εἶναι ἡ Κακοδοξία.

Ἄλλα ἐρείσματα, πού ἐπεδίωκαν οἱ εἰκονομάχοι νά καταργήσουν, ἦταν τά μέσα, πού μποροῦσαν νά χρησιμοποιοῦν οἱ πιστοί γιά νά φτάσουν νά γίνουν ἅγιοι καί νά βλέπουν τόν Θεό. Τέτοια μέσα εἶναι ἡ ἄσκηση, τά μοναστήρια, οἱ νηστεῖες, οἱ ἀγρυπνίες, οἱ προσευχές, οἱ γιορτές, ἡ λατρεία, τά δόγματα, κλπ.

γ. Ἡ ἀντίδραση τῶν Ὀρθοδόξων στούς εἰκονομάχους ἦταν ἀνυποχώρητη.

Στόν τιτάνιο αὐτόν ἀγώνα ὑπέρ τῆς Ὀρθοδοξίας πρωτοστάτησαν οἱ μοναχοί, καί προπαντός ὁ ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης.

Ἡ Ζ´ Οἰκουμενική Σύνοδος τό ἔτος 787:

✓ Δικαίωσε τούς Ὀρθοδόξους.
✓ Καταδίκασε καί ἀναθεμάτισε τούς Εἰκονομάχους.
✓ Διέταξε τήν ἀναστήλωση τῶν ἁγίων εἰκόνων.

Β´

Τιμᾶμε τούς προμάχους τῆς Πίστεως, ὅταν τούς μιμούμαστε.

1. Ἡ ἱστορία διαγράφει κύκλους. Τά γεγονότα συνήθως ἐπαναλαμβάνονται κατά καιρούς.

α. Σήμερα, ὑπάρχει ὁ Οἰκουμενισμός. Ἐπαναλαμβάνεται δηλ. ἡ Εἰκονομαχία. Ἤ, μᾶλλον, θά ἦταν ὀρθότερο, ἄν λέγαμε, ὅτι ἡ τότε Εἰκονομαχία, ἦταν ὅ,τι εἶναι σήμερα ὁ Οἰκουμενισμός!

Σήμερα, τά δύο αὐτά, Εἰκονομαχία καί Οἰκουμενισμός, κατ' οὐσίαν, σέ τίποτε δέν διαφέρουν. Καί τά δύο αὐτά σατανικά συστήματα νοθεύουν ἐξίσου τήν Ὀρθόδοξη Πίστη.

β. Στό χῶρο τῆς Ὀρθοδοξίας ὁ Οἰκουμενισμός ἐμφανίστηκε στίς ἀρχές τοῦ περασμένου αἰώνα.

Τό Πατριαρχεῖο τό 1920 ἐξέδωσε τό πανάθλιο ἐκεῖνο κείμενο, πού λέγεται «Πατριαρχικό Διάγγελμα». Σ' αὐτό, οἱ αἱρετικές κοινότητες, ἀποκαλοῦνται «σεβάσμιες χριστιανικές ἐκκλησίες». Ὀνομάζονται «συγγενεῖς καί οἰκεῖες ἐν Χριστῷ καί συγκληρονόμοι τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ»!

Προηγουμένως, τό 1916 ὁ τότε ὑπουργός Ἀνδρέας Μιχαλακόπουλος ζήτησε ἀπό τόν Ἐλευθέριο Βενιζέλο τήν προώθηση στόν Ἀρχιεπισκοπικό θρόνο τῆς Ἀθήνας τοῦ Μελετίου Μεταξάκη .

Τόν πρότεινε γιά νά καταργήση τίς νηστεῖες, νά περιορίση τίς τελετές, τίς λειτουργίες καί τίς πολλές γιορτές. Νά καταργήση τό ὄνομα ἅγιος.

Ἐπίσης νά καταργήση τά μοναστήρια, ἡ δέ περιουσία τους νά δοθῆ στούς γεωργούς.

Τό 1923 ὁ διαβόητος Μελέτιος Μεταξάκης συγκάλεσε στήν Κωνσταντινούπολη τό λεγόμενο «Πανορθόδοξο Συνέδριο», μέ ἕξι ἀντιπροσώπους. Σ' αὐτό ἀποφασίστηκε ἡ ἀλλαγή τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, τοῦ Πασχαλίου, ἀκόμα καί τῆς ἑβδομάδος!

Τό 1924 οἱ καινοτόμοι ἐπίσκοποί της Ἑλλάδος ἄλλαξαν τό Παλαιό Ἡμερολόγιο. Σκοπός τούς ἦταν νά διευκολύνουν τήν ἕνωση μέ τίς αἱρέσεις.

Τό 1924 οἱ πρόγονοί μας. ἦταν ἄνθρωποι ἀγράμματοι. Δέν ἦταν θεολόγοι.

Ἕνα πράγμα ὅμως ἤξεραν πολύ καλά. Καταλάβαιναν, ὅτι οἱ καινοτόμοι ἐπίσκοποί του Νέου ἄλλαξαν τό Παλαιό Ἡμερολόγιο στά πλαίσια τῆς προδοσίας τῆς Ὀρθοδοξίας καί τῆς ἑνώσεως μέ τούς αἱρετικούς, δηλαδή στά πλαίσια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

γ. Ὁ Οἰκουμενισμός στό χῶρο τῶν Νεοημερολογιτῶν καλπάζει μεταξύ των λεγομένων Πατριαρχείων καί τῶν ἄλλων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Τί πρῶτον καί τί ὕστερον νά θυμηθοῦμε; Ἐπιλείψει με ὁ χρόνος διηγούμενον!

Ἀναφέρω, τήν γενόμενη «ἕνωση τῶν ἐκκλησιῶν», πού ὑπέγραψε τό 1965 ὁ Ἀθηναγόρας μέ τόν πάπα!

Ὁ Ἀθηναγόρας διεκήρυττε:

«Ἀπατώμεθα καί ἁμαρτάνομεν, ἐάν νομίζομεν ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Πίστις κατῆλθεν ἐξ οὐρανοῦ καί ὅτι τά ἄλλα δόγματα εἶναι ἀνάξια. Τριακόσια ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐξέλεξαν τόν Μουσουλμανισμόν, διά νά φθάσουν εἰς τόν Θεόν των καί ἄλλαι ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων εἶναι Διαμαρ-

τυρόμενοι, Καθολικοί, Βουδισταί. Σκοπός κάθε θρησκείας εἶναι νά βελτιώσει τόν ἄνθρωπο»!!

Ἄλλοτε ἔλεγε: *«Ἐγώ δέν εἶμαι θεολόγος. Οἱ θεολόγοι εἶναι κακοί. Τούς θεολόγους τούς ἀπεχθάνομαι, διότι αὐτοί λόγω τῶν δογματικῶν των ἀπόψεων, εἰς τάς ὁποίας ἐπιμένουν, ἐνσπείρουν τήν διχόνοια καί ἐμποδίζουν τήν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν»*.

Ἄλλη φορά εἶπε: *«Ἡμεῖς εἰς τό χωριό μας, εἰς τό πατρικό μας σπίτι εἴχομεν δύο, τόν παπά καί τόν δερβίση, τόν δερβίσ' Κιαμήλ. Ἐξομολογούμεθα δέ καί ἐλέγομεν τά μυστικά μας εἰς τόν δερβίς' Κιαμήλ, διότι εἰς τόν παπά δέν εἴχομεν ἐμπιστοσύνη»*!

Στό περιοδικό «Ὀρθοδοξία» ὁ Ἀθηναγόρας ἐγκωμίασε τόν Μωαμεθανισμό!

Τόν εἶδαν ἀκόμα νά προσεύχεται στό ἐν ΚΠόλει τέμενος τοῦ Ἐγιούπ καί στό ἐν Ἱεροσολύμοις τέμενος τοῦ Ὀμάρ!

Ὁ Δημήτριος, συνεχίζοντας τήν γραμμή τοῦ προκατόχου τοῦ Ἀθηναγόρα, διεκήρυττε ὅτι: Ὅλες οἱ θρησκεῖες ἔχουν τόν ἴδιο Θεό!

Λέει ἐπίσης ὅτι Ὀρθοδοξία καί παπισμός ἀποτελοῦν «τό ἑνιαῖο σῶμα τοῦ Χριστοῦ»!

Ὁ Βαρθολομαῖος διακηρύττει:

Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία δέν εἶναι ἡ μοναδική *«Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία» τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως»*.

Στόν Ἰουδαϊσμό καί στό Ἰσλάμ λατρεύεται ὁ ἴδιος μέ μᾶς Θεός, ὁ Θεός τοῦ Ἀβραάμ.

Ὅτι ὁ Μωάμεθ εἶναι ὄχι ἁπλῶς προφήτης, ἀλλά καί ἐξάγγελος τῆς ἐπικριμένης Κρίσεως, πρᾶγμα πού πρέπει νά διδάξει καί τούς χριστιανούς».

δ. Ὑπάρχει λογικός ἄνθρωπος, πού νά θεωρεῖ τόν Ἀθηναγόρα Ὀρθόδοξο, καί ὄχι ἀρνητή τοῦ Χριστοῦ;

Ὑπάρχει λογικός ἄνθρωπος, πού νά θεωρεῖ τόν τωρινό Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, Ὀρθόδοξο καί ὄχι αἱρετικό;

Τούς ἀρνητές τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία παλιότερα τούς ἀπέκοπτε ἀπό μέλη της. Ἄν μετανοοῦσαν, τούς δέχονταν ὑπό ὅρους. Τούς ἄφηνε δηλ. νά βρίσκονται στή θεία Λειτουργία στό νάρθηκα, ὅπως καί οἱ κατηχούμενοι.

Δέν τούς ἐπέτρεπε νά κοινωνήσουν τῶν ἀχράντων μυστηρίων σ' ὅλη τους τή ζωή, ἐκτός ἄν βρίσκονταν στήν ἐπιθανάτια κλίνη.

Τούς αἱρετικούς τους ἀναθεμάτιζε!

Τί σημαίνει «τούς ἀναθεμάτιζε»;

Μέ τόν «ἀναθεματισμό» ἡ Ἐκκλησία ἀποκόπτει τόν «ἀναθεματιζόμενο» ἀπό μέλος της, καί τόν παραδίδει στόν σατανᾶ!

Γιατί ὑπάρχουν αἱρετικοί ποιμένες ;

α. Τήν ἐξήγηση δίνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Μιλώντας στούς κληρικούς τῆς Ἐφέσου εἶπε:

«Τό Πνεῦμα τό ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους ποιμαίνειν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ.

Ἐγώ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετά τήν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου. Καί ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τούς μαθητᾶς ὀπίσω αὐτῶν. Διό γρηγορεῖτε».

Τέτοιοι αἱρετικοί ποιμένες, ἐμφανίστηκαν ἀπό τήν πρώτη στιγμή στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Πρό παντός ἐμφανίστηκαν ἀργότερα, καί ἰδιαίτερα σήμερα, στίς ἔσχατες μέρες.

Ὁ ἅγιος Συμεών ὁ νέος Θεολόγος, τόν 11ον μόλις αἰώνα ἔλεγε:

«Σπάνιοι γάρ ὡς ἀληθῶς καί μάλιστα ἄρτι σέ καλῶς ποιμαῖνεν καί λατρεύειν ψυχᾶς λογικᾶς ἐπιστάμενοι».

β. Οἱ αἱρετικοί ποιμένες, ἐξακολουθοῦν νά εἶναι ἐπίσκοποι;

Ὅποιος κληρικός καταστῆ αἱρετικός, παύει νά εἶναι κληρικός. Ἡ προχώρησή του σέ αἵρεση

διακόπτει τήν Ἀποστολική Διαδοχή. Καί ὅπως λέει ὁ Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης «οἱ αἱρετικοί ἱερωσύνη δέν ἔχουν».

Κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο Παλαμά, ὅσοι καταστοῦν αἱρετικοί, παύουν νά ἀνήκουν στήν Ἐκκλησία, «ὡς μή τῆς ἀληθείας ὄντες»!

Γιά τό λόγο αὐτό, ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων γράφει:

«Ὁ δέ, αἱρετικός γενόμενος, οὔτε Πατριάρχης ἐστί, οὔτε ἐπίσκοπος, οὔτε καν μέλος τῆς Ἐκκλησίας»!

Γ΄

Ποιά ἡ ἀντίδραση κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Εἶναι ἡ ἴδια ἀντίδραση, ὅπως ἦταν καί κατά τῆς Εἰκονομαχίας! Ἐξάλλου, προηγουμένως τονίσαμε, ὅτι ἡ Εἰκονομαχία ἦταν Οἰκουμενισμός γιά τήν ἐποχή ἐκείνη.

α. Ὅπως καί στήν Εἰκονομαχία, ἔτσι καί μέ τόν Οἰκουμενισμό, οἱ Ὀρθόδοξοι πιστοί θεώρησαν καί θεωροῦν χρέος καί ὑποχρέωσή τους νά ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τούς αἱρετικούς ἐπισκόπους τους, ὅπως ορίζουν οἱ Ἱεροί Κανόνες καί οἱ διδαχές τῶν ἁγίων Πατέρων.

Τήν ἀπομάκρυνση αὐτή προβλέπουν οἱ Κανόνες 31ος Ἀποστολικός καί 15ος τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου.

Ἡ ὑποχρεωτική αὐτή ἀπομάκρυνση λέγεται ἀποτείχιση.

Ὑπάρχει μιά βασική ἀρχή, μιά βασική διδασκαλία, στήν Ὀρθοδοξία:

Ὁ κάθε πιστός ὀφείλει νά ἔχει «κοινωνία», δηλ. νά ἐκκλησιάζεται μόνο σέ ναούς, πού μνημονεύεται τό ὄνομα τοῦ κανονικοῦ ἐπισκόπου, ὑπό τήν προϋπόθεση ὅτι ὁ ἐπίσκοπος αὐτός *«ὀρθοτομεῖ τόν λόγον τῆς ἀληθείας»*, δηλ. εἶναι Ὀρθόδοξος.

Ἀπό αὐτόν τόν Ὀρθόδοξο ἐπίσκοπο πρέπει νά λαμβάνη καί τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο οἱ Πατέρες θέσπισαν αὐτή τήν βάση καί διδασκαλία εἶναι γιά τό ὅτι, ὅ,τι εἶναι ὁ ἐπίσκοπος, εἶναι καί ὅσοι «κοινωνοῦν» μέ αὐτόν!

Ἄν δηλ. ἕνας ἐπίσκοπος εἶναι Ὀρθόδοξος, Ὀρθόδοξοι εἶναι καί ὅσοι «κοινωνοῦν» μέ αὐτόν.

Ἄν ὁ ἐπίσκοπος εἶναι αἱρετικός, αἱρετικοί εἶναι καί ὅσοι πιστοί «κοινωνοῦν» μαζί του, ἔστω ἀκόμα καί ἄν οἱ πιστοί αὐτοί εἶναι οἱ ἴδιοι κατά τά ἄλλα Ὀρθόδοξοι!

Ὁ Σίλβεστρος Συρόπουλος, ὁ ὁποῖος κατέγραψε ὡς ὀρθόδοξός τα πρακτικά της Συνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας, εἶπε:

«Ἐκεῖνοι μνημονεύονται ἐπ' ἐκκλησίαις, ὅσοι εἰσίν ὁμόδοξοι καί κοινωνικοί πρός τήν αὐτήν Ἐκκλησίαν. Οἱ δέ ἀκοινώνητοι, οὐδέ μνημονεύονται, οὐδέ ἔχει ἄδειαν τίς τῶν ἱερωμένων εὔχεσθαι ἐπ' ἐκκλησίαις ὑπέρ ἀκοινωνήτου».

β. Γιά νά ἐξακολουθήση ὅμως κάποιος νά εἶναι Ὀρθόδοξος, χρειάζεται καί κάτι ἄλλο. Ὁ ἐπίσκοπός του, μέ τό ὁποῖο ἔχει «κοινωνία», δέν πρέπει νά ἔχη «κοινωνία» μέ ἄλλο ἐπίσκοπο, πού δέν εἶναι Ὀρθόδοξος!

Τήν ἀπαγόρευση αὐτή ἀρνοῦνται νά καταλάβουν οἱ συντηρητικοί Νεοημερολογῖτες τῆς Ἑλλάδος.

Μέ τούς συντηρητικούς Νεοημερολογίτες, συμβαίνει κάτι τό πολύ παράξενο καί ἀπογοητευτικό!

Δέν τούς ἐνδιαφέρει, τό τί λένε οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Τούς ἐνδιαφέρει μόνο, τό τί λένε οἱ σύγχρονοι αὐτοί «γεροντάδες» τους.

Οἱ ἅγιοι Πατέρες εἶναι σαφεῖς, σαφέστατοι, ὅπως ὁ ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης, ὁ ὁποῖος διδάσκει νά μήν ἔχουμε καμιά «κοινωνία» μέ τούς αἱρετικούς, ἀλλά καί μέ ὅσους «κοινωνοῦν» μέ αἱρετικούς. Λέει συγκεκριμένα:

«τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, προστάσσοντος μηδεμίαν κοινωνίαν ἔχειν ἡμᾶς πρός τούς αἱρετικούς, ἀλλά μηδέ πρός τούς κοινωνοῦντας μετά τῶν ἀσεβῶν»!

Ἐπίσης, ὁ ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, «ἐχθρούς του Θεοῦ, οὐ μόνον τούς αἱρετικούς, ἀλλά καί τούς τοιούτοις κοινωνοῦντας μεγάλη τῇ φωνῇ ἀπεφήνατο».

Ὁ δέ ἅγιος Μάρκος Εὐγενικός δέν «κοινωνοῦσε» ὄχι μόνο μέ τόν αἱρετικό Πατριάρχη Μητροφάνη, ἀλλά οὔτε καί μέ ὅσους «κοινωνοῦσαν» μαζί μέ τόν Μητροφάνη.

Γι' αὐτό διαπλάστηκε στήν Ὀρθοδοξία ἡ ἀρχή, πού εἶναι ἀπόλυτα ὀρθή: *«ὁ κοινωνῶν τῷ ἀκοινωνήτῳ, ἀκοινώνητος ἔστω»*!

Οἱ συντηρητικοί Νεοημερολογίτες εἶναι πράγματι πρόβλημα γιά τήν Ὀρθοδοξία.

Ὄχι μόνο, γιατί οἱ ἴδιοι ὁδηγοῦνται στήν

ἀπώλεια ἀλλά καί γιατί κινδυνεύουν νά ἐγκλωβίσουν στήν ἴδια ὁδό καί ὅσους ἄλλους Νεοημερολογίτες παρασύρουν στίς πλάνες τούς αὐτές.

γ. Οἱ συντηρητικοί Νεοημερολογίτες ἀντικατέστησαν τήν αὐθεντία τῶν ἁγίων, ὡς διδασκάλων τῆς Πίστεώς μας, μέ σύγχρονους «γεροντάδες» τους. Πολλούς μάλιστα ἀπό αὐτούς, τούς ἀνακήρυξαν «ἁγίους» μόνοι τους καί ἔχτισαν πρός τιμή τούς Ναούς!

Διδάσκαλοι τῶν πιστῶν εἶναι οἱ ἅγιοι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἀξιώθηκαν νά ἀποκτήσουν θεῖες ἐμπειρίες.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέει:

«τό στόμα τῶν ἁγίων Πατέρων, Θεοῦ κεχρημάτικε στόμα»!

Οἱ συντηρητικοί αὐτοί Νεοημερολογίτες πιστεύουν, ὅτι ἔχουν ὑποχρέωση νά ὑπακούουν στά ἄτομα αὐτά, ἐπειδή τά θεωροῦν πρότυπα εὐσέβειας!

Ὅμως, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἄλλα διδάσκουν!

Γιά τήν ἀπόκτηση «γέροντα», δηλ. πνευματικοῦ ὁδηγοῦ στή ζωή μας, ὁ ἅγιος Συμεών ὁ νέος Θεολόγος διδάσκει:

«Εὐχαῖς καί δάκρυσι τόν Θεόν καθικέτευσον πέμψαι σοί ὁδηγόν ἀπαθῆ τέ καί ἅγιον».

Καί συνεχίζει:

Ἐρεύνα τίς Θεῖες Γραφές, καί μάλιστα τίς τῶν Ἁγίων Πατέρων. Μ' αὐτές νά συγκρίνεις τά ὅσα διδάσκει καί πράττει ὁ πνευματικός ὁδηγός σου.

Καί ὅσα μέν εἶναι σύμφωνα μέ τίς Γραφές νά τά δέχεσαι, ὅσα δέ εἶναι ἀντίθετα, νά τά ἀπορρίπτης, γιά νά μή πλανηθῆς. Γιατί ὑπάρχουν πολλοί πλάνοι καί ψευτοδιδάσκαλοι!

Ἕνας ἄλλος μεγάλος Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, ὅταν πιέζονταν νά «κοινωνήση» μέ τόν Μονοθελήτη Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, ὑπό τήν προϋπόθεση νά ὑπογράψη Ὀρθόδοξη Ὁμολογία Πίστεως, ἀπάντησε ὅτι οὔτε τότε θά «κοινωνοῦσε» μαζί του, γιατί αὐτός στά δίπτυχα μνημονεύει τούς αἱρετικούς προκατόχους τοῦ Πατριάρχες.

Γι' αὐτό, ὁ ἅγιος Μάξιμος εἶπε:

«ἐπειδή ἐκείνοις κοινωνεῖτε, εἰ καί Ὀρθόδοξοι γένησθε, οὐ κοινωνῶ ὑμίν, ἐπειδή κοινωνεῖτε τοῖς ἀκοινωνήτοις».

Οἱ «γεροντάδες» αὐτοί ἀποτελοῦν φραγμό καί τροχοπέδη στή μή ἀποτείχιση τῶν Νεοημερολογιτῶν ἀπό τήν οἰκουμενιστική Ἐκκλησία τους.

Ἐμποδίζουν τήν ἔνταξη ὅσων εἶναι καλοδιάθετοι ἀντί-οἰκουμενιστές, στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, τήν Μία Ἁγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος λέει:

«Πᾶς ὁ λέγων παρά τά διατεταγμένα, καν ἀξιόπιστος ᾖ, καν νηστεύη, καν' θαύματα ποιῆ, καν προφητεύη, λύκος φαινέσθω ἐν προβάτου δορά, προβάτων φθοράν κατεργαζόμενος»!

Ὁ δέ ἅγιος Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης, τονίζει:

«Ἔχουμε διδαχθεῖ νά μή δίνουμε σημασία στά θαύματα, ὅταν αὐτός πού τά ἐνεργεῖ διδάσκει ἀντίθετα πρός τήν εὐσέβεια»!

2. Ὑπάρχει καί τώρα ἀντίδραση τῶν Ὀρθοδόξων γιά τήν ἀντικατάσταση τῆς πατροπαράδοτης Ὀρθόδοξης Πίστεώς μας, μέ τήν ψεύτικη Κακόδοξη Πίστη τῶν αἱρέσεων.

Τά ἐρείσματα τῆς Ὀρθόδοξης Πίστεως, πού ἐπιδιώκει ὁ Οἰκουμενισμός νά καταστρέψει, εἶναι τά ἴδια, πού ἐπεδίωξε καί κατά τήν Εἰκονομαχία.

Εἶναι:

α. Ἡ ὀρθή θεραπευτική μέθοδος τῶν Πατέρων, ἡ κάθαρση, ὁ φωτισμός καί ἡ θέωση. Ἡ μέθοδος αὐτή, δοσμένη ἀπό τό Θεό στούς ἁγίους, εἶναι γραμμένη στήν Ἁγία Γραφή καί στά συγγράμματα τῶν ἁγίων Πατέρων, ὅπως στή Φιλοκαλία κ.α.

Ἡ λανθασμένη Κακόδοξη μέθοδος τῶν αἱρετικῶν, ἡ ὁποία εἶναι φτιαγμένη ἀπό ἀνθρώπους μέ τό στοχασμό καί τήν φαντασία τους, εἶναι γραμμένη στά διάφορα βιβλία τους.

Γι' αὐτό, οἱ μέν Ὀρθόδοξοι διαβάζουν τά συγγράμματα τῶν Πατέρων, οἱ δέ Κακόδοξοι, τίς «εὐσεβεῖς φλυαρίες», πού γράφουν οἱ ἴδιοι σ' ἄλλα βιβλία.

Ὁ θεωρούμενος ὡς κορυφαῖος νεοημερολογίτης θεολόγος π. Ἰωάννης Ρωμανίδης ἔγραψε τό 1958 γιά τήν πνευματική κατάσταση, πού ἐπικρατοῦσε τότε στήν Ἑλλάδα:

«Ὑπάρχουν πάνω ἀπό ἕνα ἑκατομμύριο Παλαιοημερολογίτες στήν Ἑλλάδα, πού ὑφίστανται ἐξευτελιστικές διώξεις.

Στήν πραγματικότητα εἶναι οἱ ἀληθινοί εὐλαβεῖς Ὀρθόδοξοι, μέ τήν παραδοσιακή ἔννοια τοῦ ὅρου.

Τηροῦν ὅλες τίς ἑορτές καί τά λειτουργικά ἔθιμα, πολύ πιστά.

Στά σπίτια τούς βρίσκει κάποιος τήν Φιλοκαλία καί ὅλες τίς ὑπέροχες ὑπάρχουσες μεταφράσεις τῶν Πατέρων, πού ἔγιναν τόν περασμένο αἰώνα.

Στά περισσότερα σπίτια τῶν «εὐσεβῶν» τῆς ἐπίσημης Ἐκκλησίας βρίσκει κάποιος τόν Γκουαρτίνι, τόν Χόλζνερ, τόν Πασκάλ κλπ., ἀλλά οὔτε, ἔστω καί ἕνα Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας. Τελευταία συστήνουν ἔντονα τίς ἑλληνικές μεταφράσεις τῶν κηρυγμάτων τοῦ Μπίλλυ Γκράχαμ»!

β. Ὁ Οἰκουμενισμός ἐπιδιώκει νά καταστρέψη τόν μοναχισμό καί τά μοναστήρια, πού εἶναι ἀπό τά πιό σπουδαῖα ἐρείσματα τῆς θεραπευτικῆς μεθόδου τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως.

Ὅσο περισσότερο Ὀρθόδοξος εἶναι κάποιος, τόσο πιό πολύ ἀγαπάει τόν μοναχισμό καί τά μοναστήρια. Αὐτό ὀφείλεται στό ὅτι στό μοναχισμό καί στά μοναστήρια βρῆκε καταφύγιο ἡ θεραπευτική μέθοδος τῆς Ὀρθοδοξίας, μέ τήν ἄσκηση τῶν μοναχῶν, πού εἶναι ἡ «σταύρωσή»τους, σύμφωνα μέ αὐτά πού λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος:

«Χριστῷ συνεσταύρομαι, ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός» καί «ἐμοί κόσμος ἐσταύρωται, καγῶ τῷ κόσμῳ».

Πρός τόν «σταυρό» αὐτό, τήν «ἄσκηση», τόν μοναχισμό καί τά Μοναστήρια, ἀπό τά ὁποῖα ἀναδείχτηκαν ὅλοι οἱ Πατέρες, στρέφει τά βέλη τοῦ ὁ Οἰκουμενισμός.

Οἱ πιό πολλοί αἱρετικοί, ὅπως οἱ Προτεστάντες, δέν ἔχουν μοναχισμό καί μοναστήρια.

Ὅσοι δέ ἔχουν, ὅπως οἱ Λατίνοι, ἔχουν ὡς βάση τοῦ μοναχισμοῦ τούς τήν ἱεραποστολή καί ὄχι τήν νήψη καί ἄσκηση.

Αὐτόν τόν φράγκικο «μοναχισμό», πού δέν εἶναι μοναχισμός, υἱοθέτησαν οἱ Νεοημερολογίτες τῆς Ἑλλάδος.

Γι' αὐτό τό λόγο, πολεμοῦν τόν Ὀρθόδοξο μοναχισμό καί τά μοναστήρια.

Γι' αὐτό τό λόγο, λεηλατοῦν τήν περιουσία τους!

γ. Ὁ Οἰκουμενισμός προσπαθεῖ νά καταργήση τά δόγματα.

Σπουδαιότατο «ἔρεισμα» γιά τήν ὀρθή θεραπευτική μέθοδο τῶν πιστῶν εἶναι τά δόγματα τῆς Ὀρθοδοξίας.

Τί εἶναι τά δόγματα;

Τά δόγματα τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι οἱ αἰώνιες

καί ἀναλλοίωτες θεῖες ἀλήθειες, πού δημιούργησαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἀπό τήν θεία ἐμπειρία τους. Ἑπομένως, τά Ὀρθόδοξα δόγματα εἶναι θεόπνευστα!

Θά ἀναφέρω ἕνα παράδειγμα.

Ὑπάρχει τό Ὀρθόδοξο δόγμα ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι κτίσμα. Ὁ Ἄρειος ἔλεγε ὅτι εἶναι.

Ποῦ τό ξέρουμε αὐτό;

Μᾶς τό εἶπε ἡ Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδος!

Καί ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος, πῶς τό διαπίστωσε;

Τό ἤξεραν, ὅσοι Πατέρες εἶχαν τήν ἐμπειρία τῆς θεώσεως!

Οἱ Πατέρες δηλ. αὐτοί, ὅταν ἔφθαναν στή θέωση, ἔβλεπαν τόν Χριστό ἄκτιστο, καί ὄχι κτίσμα!

Τά Ὀρθόδοξα δόγματα εἶναι οἱ ὁδοδεῖκτες, πού φωτίζουν καί σηματοδοτοῦν τόν δρόμο, γιά τήν σωστή πορεία τῶν πιστῶν, γιά τήν πνευματική τελείωσή τους.

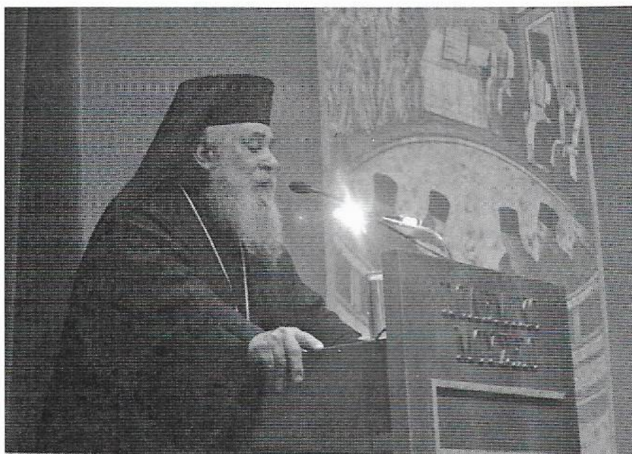
Ἄν κάποιος ἰσχυριστῆ ὅτι εἶδε στήν ἐμπειρία τοῦ τόν Χριστό, ὡς κτίσμα, αὐτό σημαίνει ὅτι δέν ἀπόκτησε ποτέ θεία ἐμπειρία, ἤ ὅτι εἶχε ἐμπειρία ἀπό τόν σατανᾶ, γιά νά τόν πλανήση!

Αὐτός εἶναι ὁ λόγος, γιά τόν ὁποῖο οἱ Πατέρες ἀγωνίστηκαν μέ τέτοιο σθένος καί τέτοιες θυσίες γιά τήν ἀκρίβεια τῶν δογμάτων.

Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τά ἄλλα δόγματα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἕνα ἄλλο σπουδαῖο δόγμα, πού μάχεται ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι ἡ Ὀρθόδοξη διδασκαλία περί τῆς «Μίας Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας».

Οἱ Κακόδοξοι κηρύττουν ὅτι ἡ «Μία Ἐκκλησία» τοῦ Χριστοῦ ἐξέλιπε. Θά τήν δημιουργήσουν ὅμως αὐτοί ἐκ νέου, μέ τήν συνένωση ὅλων των αἱρέσεων σέ Μία!

Γι' αὐτό ὁ Ἀθηναγόρας ἔλεγε: «νά ἐπανιδρύσωμεν τήν Μία ἁγία καθολική καί ἀποστολική Ἐκκλησία ...».

Ἡ «ἐκκλησία» πού θέλει νά ἱδρύση ὁ Οἰκουμενισμός θά περιλαμβάνη ὡς μέλη τῆς καθένα, πού μπορεῖ νά ἔχη ὅποιο δόγμα θέλει, ἀρκεῖ νά μήν ἀπορρίπτει τά ἄλλα, τῶν ἄλλων μελῶν.

Οἱ Πατέρες διδάσκουν τήν «ἀποκλειστικότητα» τῆς Ἐκκλησίας.

Δηλαδή κηρύττουν ὅτι μόνο τα δόγματα τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας εἶναι σωστά. Μόνο αὐτά τά δόγματα πρέπει νά δέχονται.

δ. Θά ἀσχοληθοῦμε, τέλος, καί μέ τό θέμα τῶν «ἁγίων», πού εἶναι τεράστιας σημασίας γιά τούς Ὀρθοδόξους.

Γιατί γιά τούς Ὀρθοδόξους, οἱ «ἅγιοι» εἶναι θέμα τεράστιας σημασίας»;

Τό νά γίνη ἕνας ἄνθρωπος «ἅγιος» εἶναι ὁ προορισμός μας.

Τό πετυχαίνουμε αὐτό, μέ τό νά θεραπεύσουμε τήν ψυχή μας, μέ τήν ὀρθή θεραπευτική ἀγωγή, δηλ. τήν παραδοθεῖσα ἀπό τό Θεό Ὀρθόδοξη Πίστη. Αὐτή ἡ θεραπεία ὁδηγεῖ τούς πιστούς στήν θέωση, δηλ. τήν ἁγιότητα. Ὅταν πεθάνουν ὅσοι φτάνουν στή θέωση, ἀφήνουν ἅγια λείψανα, τά ὁποῖα πολλές φορές θαυματουργοῦν, μυροβλύζουν κλπ.

Ὅποιος ἀξιώνεται ἀπό τό Θεό νά γίνη ἅγιος, αὐτός γίνεται ὁ δάσκαλός μας, πού εἶναι ἱκανός νά διδάξη, πῶς νά γίνουμε κι' ἐμεῖς ἅγιοι.

Οἱ Κακόδοξοι, ἄλλοι ὅπως οἱ Προτεστάντες δέν ἔχουν «ἁγίους», οὔτε «ἅγια λείψανα».

Ἄλλοι δέ, ὅπως οἱ Λατίνοι, ἔχουν μέν «ἁγίους», ἀπό τούς ὁποίους ὁρισμένοι εἶναι ἀπό ὅσους εἶχε ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅταν ἦταν ἑνωμένοι μαζί της, ἄλλοι δέ εἶναι ὅσους ἀνακηρύττουν ὡς ἁγίους οἱ ἴδιοι.

Στήν Ὀρθοδοξία τούς ἁγίους τους φανερώνει ὁ Θεός. Στούς Λατίνους, τούς κατασκευάζει ὁ Πάπας. Ὁ Προηγούμενος Πάπας ἀνακήρυξε περίπου τριακόσιους.

Οἱ παπικοί θεωροῦν τούς «ἁγίους» τους, «ἥρωες» τῆς κακόδοξης πίστεώς τους, καί ὄχι θεούμενους, τά δέ λείψανά τους δέν εἶναι θαυματουργά.

Δέν θαυματουργοῦν τά λείψανά τους, γιατί δέν εἶναι λείψανα πραγματικῶν ἁγίων. Δέν εἶναι γνήσια λείψανα, ἀλλά ψεύτικα.

Πολλά ἀπό τά λεγόμενα «λείψανά» τους, εἶναι ψεύτικα!

Κατά τίς σταυροφορίες, ὅταν οἱ Λατίνοι ἔρχονταν στήν

Ἀνατολή, γιά νά μή ἁρπάξουν πραγματικά ἅγια λείψανα, ἔπαιρναν ψεύτικα.

Οἱ Ὀρθόδοξοι τοποθετοῦσαν στίς λειψανοθῆκες τῶν ναῶν καί τῶν μοναστηριῶν τους, ὡς «λείψανα ἁγίων», ἀνθρώπινα ὀστᾶ ἀπό τά νεκροταφεῖα!

Τά ὀστᾶ αὐτά ἔπαιρναν οἱ σταυροφόροι καί τά μετέφεραν στή Δύση ὡς «ἅγια λείψανα»!

Ἄρα γέ ἀπό τά ψεύτικα αὐτά λείψανα, ἐπιστρέφει, ὅσα ἐπιστρέφει ὁ Πάπας στούς Νεοημερολογίτες;

Πιθανόν, γιατί δέν εἴδαμε κανένα ἀπό τά «λείψανα» αὐτά νά μυροβλύζη, οὔτε νά θαυματουργῆ!

Οἱ Οἰκουμενιστές πλήττουν ἀκόμα καί τό «ἁγιολόγιο» τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, τό ὁποῖο νοθεύουν μέ ψεύτικους ἤ μέ αἱρετικούς ἁγίους.

Μέχρι τώρα ξέραμε ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός νόθευε τήν ὀρθή Πίστη.

Τώρα, βλέπουμε ὅτι νοθεύει καί τό ἁγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας μέ «κάλπικους» ἁγίους.

Ὁ Οἰκουμενισμός κάνει τήν νόθευση αὐτή, ἐπειδή ξέρει τήν σημασία πού ἔχουν οἱ ἅγιοι γιά τήν Ὀρθή Πίστη μας. Εἶναι ὁ καθένας τούς «κανόνας πίστεως»!

Νοθεύει τό Ὀρθόδοξο Ἁγιολόγιο, ἐπειδή θέλει νά πλανηθοῦν οἱ πιστοί ἀπό τήν κακόδοξη Πίστη καί συμπεριφορά τῶν ψεύτικων ἁγίων!

Χαρακτηριστική εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ ἐθνομάρτυρα Χρυσοστόμου Σμύρνης, ὁ ὁποῖος ἦταν

μασῶνος. Οἱ Νεοημερολογίτες τῆς Ἑλλάδος, τόν ἀνακήρυξαν ἅγιο!

Μέ τόν τρόπο αὐτό, ἡ Νεοημερολογιτική Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος περνάει τό μήνυμα στούς ὀπαδούς της, ὅτι ἡ μασωνία δέν ἐμποδίζει ἕναν πιστό νά «ἁγιάση»! Ὅτι ἡ μασωνία εἶναι καλή ὀργάνωση!

Δ΄

Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος γιά τήν Ὀρθοδοξία

Τονίσαμε προηγουμένως τόν κίνδυνο, πού ἀντιμετώπισε παλαιά ἡ Ὀρθοδοξία ἀπό τήν Εἰκονομαχία, καί τώρα ἀπ' τόν Οἰκουμενισμό.

Σήμερα κινδυνεύει ἡ Ὀρθοδοξία;

1. Τό μέλλον της εἶναι στά χέρια τῶν Ὀρθοδόξων!

α. Ὅσο, ἐμεῖς, τά μέλη τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, εἴμαστε Ὀρθόδοξοι, ἡ Ὀρθοδοξία δέν κινδυνεύει.

Θά ἐξακολουθῆ νά ὑπάρχη παρά τά σχίσματα.

Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία δέν διαιρεῖται ποτέ σέ δύο, ἔστω καί ἐάν μικρές ἤ μεγάλες ὁμάδες κακοδόξων ἀποσχιστοῦν ἀπό αὐτήν.

Τήν ἀλήθεια αὐτή τονίζει ἰδιαίτερα ὁ Μέγας Φώτιος, ὁ ὁποῖος λέει:

«Μία ἐστιν ἡ τοῦ Χριστοῦ Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, οὐ πλείους οὐδέ δύο. Συναγωγαί πονηρευομένων εἰσί»!

Θά ὑπάρχει ἡ Ὀρθοδοξία, ὅσο καί ἐάν λιγοστέψουμε. Οἱ ἅγιοι Πατέρες ξεκαθαρίζουν αὐτό τά ζήτημα.

Λέει ὁ ἅγιος Νικηφόρος ὁ Ὁμολογητής:

«Εἰ καί πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ εὐσεβεία καί Ὀρθοδοξία διαμείνωσι, οὗτοι εἰσίν ἡ Ἐκκλησία».

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καί ὁ ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης τονίζουν, ὅτι καί τρία μόνον ἄτομα νά κρατήσουν ἀκέραιη τήν Ὀρθή Πίστη, αὐτά μόνον θ' ἀποτελοῦν τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

β. Τονίζουν ἀκόμα οἱ Πατέρες ὅτι παύει ἕνας πιστός νά εἶναι Ὀρθόδοξος, ὅταν καί στό παραμικρό παρεκκλίνει ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Πίστη.

Ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός λέει ὅτι «αἱρετικός ἐστι ὁ καί μικρόν τί παρεκκλίνων τῆς ὀρθῆς Πίστεως».

γ. Οἱ Ὀρθόδοξοι εἶναι ὑποχρεωμένοι νά στηλιτεύουν κάθε αἵρεση. Ὀφείλουν νά ἐλέγχουν ὅλους τούς αἱρετικούς.

Ὁ ἔλεγχος αὐτός τῶν αἱρετικῶν, δέν παραβιάζει τήν θεία ἐντολή «Μή κρίνετε, ἵνα μή κριθῆτε». Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει ὅτι ἡ ἐντολή αὐτή τοῦ Κυρίου «περί βίου ἐστίν, οὐ περί Πίστεως»!

Ἄλλη φορά δέ ρωτάει: «τῶν θείων νόμων ὑβριζομένων, ὁ σιγήσας καί παριδών, οὐκ ἔστιν κολάσεως ἄξιος;»

Ὁ δέ μοναχός Ἰωσήφ ὁ Βρυέννιος, προσθέτει: *«Πᾶς ὁ δυνάμενος λέγων τήν ἀλήθειαν καί μή λέγων, κατακριθήσεται ὑπό τοῦ Θεοῦ. Καί ταῦτα, ἔνθα πίστις ἐστί τό κινδυνευόμενον. Τό γάρ ἐφησυχάζειν ἐν τοῖς τοιούτοις, ἀρνήσεως ἴδιον, τό δέ λέγειν, ὁμολογίας εἰλικρινοῦς»*!

δ. Ἕνας πιστός, γιά νά εἶναι πράγματι Ὀρθόδοξος, δέν ἀρκεῖ νά διαθέτη μόνο Ὀρθή Πίστη. Χρειάζεται νά ἔχη καί Ὀρθή Ζωή.

Ὁ Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης λέει: *«Πονηρά δόγματα, γεννῶσι πονηρόν καί διεφθαρμένον βίον»*!

ε. Τούς αἱρετικούς ἀναθεματίζουν οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι.

Η Ἑ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος μάλιστα ἀναθεματίζει ὄχι μόνο ὅλους τούς αἱρετικούς, ἀλλά καί ὅσους ἀρνοῦνται νά τούς ἀναθεματίσουν.

Ἡ δέ Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος ἀναθεματίζει ὅλους τούς αἱρετικούς. Λέει: *«Ὅλοις τοῖς αἱρετικοῖς, ἀνάθεμα»*. Αὐτούς τούς ἀναθεματισμούς κατά τῶν αἱρετικῶν ἀναφωνήσαμε κι' ἐμεῖς σήμερα, Κυριακή της Ὀρθοδοξίας.

Ζοῦμε σέ ἔσχατες μέρες. Τά σημεῖα δείχνουν ὅτι εἶναι μέρες τουλάχιστον προδρομικές του Ἀντιχρίστου. Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς περιγράφει καταλεπτῶς τά ὅσα πρόκειται νά συμβοῦν τίς μέρες αὐτές.

Τό σπουδαιότερο εἶναι ὅτι τότε θά κινδυνεύσουν νά πλανηθοῦν καί οἱ ἐκλεκτοί, ἡ δέ Ἐκκλησία θά φύγῃ στήν ἔρημο!

Ἄς παρακαλέσουμε ὅλοι τόν Θεό, νά μήν βρεθοῦμε ποτέ μεταξύ αὐτῶν πού θά πλανηθοῦν ὁποτεδήποτε.

Ἄς παρακαλέσουμε ὅλοι τό Θεό, νά διασώσῃ τήν Ἐκκλησία, ἔστω καί στήν ἔρημο. Εὔχομαι σέ ὅλους μας καλή Σαρακοστή.

Εὐχές καί εὐλογίες σέ ὅλους.

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ:

• Οἱ πηγές • Οἱ μαρτυρίες • Ἡ ἀλήθεια*

τοῦ κ. Γεωργίου Κεκαυμένου

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους)

Ὁ ἴδιος [Ἀ. Μηλιαράκης] ἔχει συγκεντρώσει πολλές ἀκόμη σχετικές καί ἄκρως ἀποκαλυπτικές μαρτυρίες[130].

Τίς μαρτυρίες τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων γιά τήν τουρκική βαρβαρότητα, πού μέχρι τώρα παραθέσαμε, συνεπικουροῦν καί ἐπιβεβαιώνουν **πλήρως** καί οἱ ξένοι ἐπισκέπτες καί περιηγητές τῆς ἐποχῆς. Τήν τουρκική βαρβαρότητα κατά τόν 16ο καί 17ο αἰώνα περιέγραψαν, ὅπως εἴδαμε, περιηγητές ὅπως ὁ Francois Richard, ὁ Sir Paul Rycaut, καί ο Thomas Smith. Τώρα εἶναι ὁ Γάλλος φιλέλληνας πολιτικός Σατωβριάνδος πού εἶδε μέ τά μάτια του, τό 1806, τήν ἐρήμωση πού ἐπέφεραν στίς Πελοπόννησο οἱ ὀρδές τῶν Ἀρβανιτῶν καί ἡ τυραννία τῶν τοπικῶν Τούρκων διοικητῶν:

«Ἀπό τοῦ πολέμου τῶν Ρώσσων, ἡ Πελοπόννησος εἶναι ἔρημος. *Ὁ ζυγός τῶν Τούρκων ἐγένετο βαρύτερος* εἰς τούς κατοίκους αὐτῆς. Οἱ Ἀλβανοί ἔσφαξαν μέρος τοῦ πληθυσμοῦ. Μόνον χωρία κατεστραμμένα διά πυρός καί σιδήρου βλέπει τις. [...] Δειναί καί παράνομοι εἰσπράξεις, ὕβρεις παντοειδεῖς ἀφανίζουσι πανταχόθεν τήν γεωργίαν καί τήν ζωήν. *Ὁ τυχών ἀγάς καί τοῦ μικροτάτου χωρίου* δύναται παίζων *νά διώξῃ* τόν χωρικόν ἐκ τῆς καλύβης του, *νά ἁρπάσῃ τήν σύζυγον αὐτοῦ καί τά τέκνα* καί *νά φονεύσει* αὐτόν ἐπί προφάσει ἀναξία λόγου»[131].

Τήν ἴδια ἀκριβῶς ἐποχή, μιά χρονιά πρίν, ὁ Ἄγγλος περιηγητής J. Griffiths δημοσίευσε στό Λονδίνο τίς ἐντυπώσεις ἀπό τά ταξίδια του στήν «Εὐρώπη, τήν Μικρά Ἀσία καί τήν Ἀραβία». Ἐκεῖ, σέ εἰδικό κεφάλαιο, μέ τόν τίτλο «ἐμπορικοπολιτική κατάσταση τῶν Ἑλλήνων», ἀναφέρει καί τά ἑξῆς ἐνδιαφέροντα γιά τήν «εὐτυχισμένη» ζωή τῶν Ἑλλήνων ὑπό τήν «φιλόστοργη» σκέπη τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας καί τήν «ἁρμονική» τους συνύπαρξη μέ τούς Τούρκους:

«Ἡ πολιτική κατάσταση τῶν Ἑλλήνων πού κατοικοῦν στήν Τουρκία εἶναι ἐδῶ καί πολύ καιρό πραγματικά ἀξιοθρήνητη, καί ἡ ποικιλία τῶν ταπεινώσεων στίς ὁποίες αὐτοί εἶναι ἐκτιθέμενοι, τούς ἔχει ὁδηγήσει περισσότερες ἀπό μιά φορές σέ ἀπελπισμένους ἀγῶνες γιά τήν ἀπελευθέρωσή τους καί τήν ἀποκατάσταση τῶν ἀναμφισβήτητων δικαιωμάτων τους»[132].

Ἡ ξεκάθαρη αὐτή ἄποψη του Griffiths εἶναι τό ἄμεσο συμπέρασμά του ἀπό ὅλα ὅσα ὁ ἴδιος εἶδε καί ἄκουσε κατά τήν διάρκεια των περιηγήσεων του στά ἐδάφη της Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Χαρακτηριστικά εἶναι τα ὅσα του εἶπε ὁ κάπος της Awezza[133], δηλαδή τῆς Ἀφισιᾶς της Προποντίδας (σημερινή Avsa)[134]. Παρά τόν ἐντυπωσιακά πλούσιο τρόπο τῆς ζωῆς του, ὁ Ἕλληνας προύχοντας τῆς Ἀφισιᾶς δέν δίστασε νά παραδεχτεῖ ὅτι κάθε στιγμή κυριολεκτικά ἔτρεμε τήν ἔκρηξη τῆς τουρκικῆς βαρβαρότητας:

---

* Ἐλήφθη ἀπό: www.antibaro.gr.

«Κατά τήν διάρκεια τῆς συνομιλίας μας ἐπαναλάμβανε συνέχεια τό πόσο διακαῶς ἐξακολουθοῦσε νά ἐλπίζει σέ μιά ἀλλαγή στήν κυβέρνηση τῆς Κωνσταντινούπολης. Γιατί, ἐνῶ ἡ καλλιέργεια τῶν κτημάτων του καί τά φυσικά πλεονεκτήματα του νησιοῦ ἦταν τέτοια, ὥστε νά μποροῦν νά καλύψουν κάθε ἀνάγκη, καί νά ὁδηγήσουν ἀκόμη καί στήν ἀνεξαρτησία, οἱ ἐτήσιοι ἐκβιασμοί τῶν Τούρκων εἶχαν καταστήσει ὅλες τίς προσπάθειές του ἄκαρπες, ἐνῶ ἡ ἀγωνία, σέ κάθε τους ἐπίσκεψη, τῆς προσωπικῆς του τιμωρίας ἤ κακοποίησης, δηλητηρίαζε κάθε στιγμή τήν ὕπαρξή του»[135].

Ἡ τουρκική θηριωδία ἔδειξε ὅλο τό «μεγαλεῖο» της μέ τά φριχτά της ἀντίποινα πρός ὅλο τόν ἑλληνικό πληθυσμό τῆς αὐτοκρατορίας μετά τήν ἔκρηξη τῆς ἐπανάστασης του '21. Ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Σπυρίδων Τρικούπης, ὅλοι οἱ Ἕλληνες τῆς αὐτοκρατορίας, ἀπό τήν μιά μέχρι τήν ἄλλη της ἄκρη, «δοκίμασαν» τότε, γιά μιά ἀκόμη φορά, στό πετσί τους τήν «ἀνεκτικότητα» καί τά ἀγαθά τῆς «εὐνοϊκῆς συμβίωσης» μέ τούς «μουσουλμάνους συμπολίτες τους».

Καί ὅταν ἀναφερόμαστε στόν Τρικούπη πρέπει νά ἔχουμε ὑπόψη μας πώς δέν εἶναι ἕνας τυχαῖος ἱστορικός, ἀλλά ἕνας ἱστορικός μέ ἰδιαίτερα μεγάλο κῦρος, ἀξιοπιστία καί σοβαρότητα[136], ἀφοῦ *«κήρυξε ἀπό τήν ἀρχή τῆς συγγραφῆς του τήν πίστη του στήν ἀλήθεια καί τήν δικαιοσύνη»*. Ἔτσι, σύμφωνα μέ τόν καθηγητή Κρεμμυδά, *«μερικές φορές ὁ ἀναγνώστης ξαφνιάζεται μέ τήν ἀκρίβεια τῶν περιγραφῶν καί τήν ὀξύνοια τῶν ἐπισημάνσεων»* τοῦ Τρικούπη. Γι' αὐτό καί βρίσκεται στήν πρωτοπορία τῆς εὐρωπαϊκῆς ἱστοριογραφικῆς παράδοσης[137].

Γιά νά ἔχουμε λοιπόν ἕνα μικρό δεῖγμα τοῦ «ὀθωμανικοῦ πολιτισμοῦ», ἀναφέρουμε πώς ***μόνο στήν Κωνσταντινούπολη*** ἐξοντώθηκαν μετά τίς 25 Μαρτίου τοῦ 1821 δέκα χιλιάδες (10.000) Ἕλληνες[138].

Καί ὅπως σημειώνει ὁ Τρικούπης, δέν ἦταν οἱ Ἕλληνες τῆς Πόλης οἱ μόνοι «τυχεροί» πού ἔνοιωσαν στό πετσί τους τά «ἀγαθά» τοῦ «ὀθωμανικοῦ πολιτισμοῦ», ἀλλά **«τοιαύτη *ἦτον ἡ κατάστασις*, κατά τό μᾶλλον καί ἧττον, ὅλων τῶν μερῶν τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους τάς ἡμέρας ἐκείνας, ὅπου συνέζων αἱ δύο ἑτερόθρησκοι καί ἑτερογενεῖς φυλαί. Καί *ταῦτα πάντα ἔπασχον οἱ***

***δυστυχεῖς χριστιανοί* ὄχι διότι ἐπεβουλεύθησαν τόν σουλτάνον, ἤ τόν παρήκουσαν, ἤ τόν ἐπολέμησαν, ἀλλά διότι ἄλλοι, κατοικοῦντες ἄλλα μέρη τῆς ἐπικρατείας του, τυχόντες νά εἶναι ὁμογενεῖς των καί ὁμόθρησκοι, ἐκίνησαν ὅπλα κατ' αὐτοῦ»[139].**

Μετά ἀπό τόν πραγματικά ἀπίστευτο καταιγισμό τῶν μαρτυριῶν πού μέχρι τώρα παραθέσαμε γιά τήν ζωή καί τήν βιοτή τῶν ὑπόδουλων Ἑλλήνων κατά τήν τουρκοκρατία, καί γιά τό πόση παιδεία τούς ἐπέτρεπε αὐτός ὁ ἀφόρητος «ζυγός» νά ἔχουν, ἄς θυμηθοῦμε καί πάλι τί μᾶς ἔλεγαν σχετικά οἱ ἀναθεωρητές ἱστορικοί.

Σύμφωνα λοιπόν μ' αὐτούς, ἡ ἀντίληψη πώς *«ἡ ὀθωμανική αὐτοκρατορία ἦταν "ἀπολίτιστη" καί "καθυστερημένη", καί συνεχῶς βίαιη ἔναντι τῶν Ἑλλήνων καί ἄλλων χριστιανῶν»* εἶναι πέρα γιά πέρα «ἀνακρίβεια» καί «στερεότυπο»[140]. Ὁ Ἑλληνισμός κατά τήν τουρκοκρατία «δὲν κινδύνεψε ποτέ ἀπό τόν κατακτητή νά ἀφανιστεῖ», γιατί κάτι τέτοιο ὁ κατακτητής «ὄχι μόνον δέν τό ἐπιδίωξε, ἀλλά καί δέν τό ἐπιθυμοῦσε»[141]. Τά «περί "400 χρόνων τουρκικοῦ ζυγοῦ" ἦταν [λοιπόν] ἕνας μεγάλος Μύθος», ἀφοῦ «ἡ Ὀθωμανική αὐτοκρατορία [...] θεωροῦσε τους Ρωμιούς καί τό Πατριαρχεῖο ***συνεταίρους της*** στή διοίκηση της ἀχανοῦς χώρας»[142]. Γι' αὐτό καί ***«ἡ ὀθωμανική περίοδος*** ὥς καί τό 1914 μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ***ὡς μία ἀπό τίς πλέον εὐνοϊκές συμβιώσεις κυρίαρχων μουσουλμάνων καί ὑποτελῶν χριστιανῶν»[143].***

Ὅμως, μετά ἀπό τήν πλημμυρίδα των μαρτυριῶν πού παραθέσαμε, εἴμαστε πλέον σέ θέση νά ἐκτιμήσουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι τό πόσο σοβαρή, ἔγκυρη καί ἀξιόπιστη εἶναι τούτη ἐδῶ ἡ "ἐπιστημονική" ἄποψη καί θέση των ἀναθεωρητῶν ἱστορικῶν.

Οἱ Τοῦρκοι καί ἡ παιδεία τῶν Ἑλλήνων ραγιάδων κατά τήν τουρκοκρατία

Αὐτή ἡ ἀπερίγραπτα βάρβαρη καί βάναυση συμπεριφορά τῶν Τούρκων πρός τούς ὑπόδουλους Ἕλληνες, εἶχε φυσικά ὡς ἄμεσο καί πρακτικό ὡς ἀποτέλεσμα τά περισσότερα μέρη τοῦ Ἑλληνισμοῦ νά βρίσκονται βουτηγμένα στό πηχτό σκοτάδι τῆς ἀπόλυτης ἀμάθειας. Πράγμα πού ἄλλωστε τό γνωρίζουμε ἤδη, χάρις στίς μαρτυρίες πού παραθέσαμε ἕως τώρα: τοῦ Σχολάριου, τοῦ Ζυγομαλᾶ, τοῦ Κύριλλου Λούκαρη, τῶν Γερμανῶν κατά τόν 17ο αἰώνα καί τοῦ Χρύσανθου Ἱεροσολύμων.

Τίς ξαναθυμίζω συνοπτικά:

Γεννάδιος Σχολάριος, πρῶτος οἰκουμενικός πατριάρχης μετά τήν ἅλωση, αὐτός πού πῆρε ἀπό τόν Μωάμεθ τόν πορθητή τά προνόμια γιά τήν ἐκκλησία (γύρω στό 1460): **«Ποῦ τά παιδευτήρια τῆς σοφίας; [...] Κατεπόθησαν ὑπό τοῦ Μωάμεθ»**[144].

Θ. Ζυγομαλάς, ἀρχιγραμματέας τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου (γύρω στό 1580): **«Πάντα δεδουλωμένα δουλεία Ἀγαρηνῶν [εἰσί], καί οὐκ ἔχοντα τάς ἐλευθέρους ἐπιστήμας. [...] Τό δ' αἴτιον, ὅτι αἱ κακώσεις καί αἱ συζητήσεις των τυραννούντων δειναί»**[145]. **«Σοφίαν γάρ ἤ μαθήματα, δοῦλοι ὄντες νῦν, οὐκ ἔχομεν»**[146], **«βαρβαρωθέντες ἐν βαρβάροις χρονίως»**[147].

Κύριλλος Λούκαρης, οἰκουμενικός πατριάρχης (γύρω στό 1620): **«Πώς δέν ἔχομεν σοφίαν καί μαθήματα, ἀλήθεια εἶναι. [...] Ἄν εἶχε [ὅμως] βασιλεύσει ὁ Τοῦρκος εἰς τήν Φραγγίαν δέκα χρόνους, χριστιανούς ἐκεῖ δέν εὕρισκες. [...] Καί σεῖς μοῦ λέγετε πώς δέν ἔχομεν σοφίαν;»**[148].

Χρύσανθος, πατριάρχης Ἱεροσολύμων (1728): **«[Μέ τά "φροντιστήρια" καί τίς ἀκαδημίες πού εἶχαν παλιά], Ἀθῆναι καί Ἑλλάς ξύμπασα, ἐπί μέγα εὐκλείας καί δόξης παρήλασεν. [...] Ἐξ ὅτου δέ τούτων ἐστέρηται, ζυγῷ δουλείας βαρυτάτῳ καί τυραννικοτάτῳ ὑποπετωκυίᾳ, [...] δύστηνος καί ἀξία θρήνων ἀποκατέστη»**[149].

Οἱ Γερμανοί, πού τόν 17ο αἰώνα **ἔτρεμαν** σύγκορμοι στήν σκέψη καί μόνον ὅτι θά ἦταν ποτέ δυνατόν νά κατακτηθοῦν ἀπό τούς Τούρκους. Καί αὐτό διότι γνώριζαν πώς **κάτι τέτοιο θά τούς ἔκανε νά μεταβληθοῦν καί αὐτοί, σάν τους Ἕλληνες, σέ ἕναν «βάρβαρο, ἀμόρφωτο καί σκαιό λαό»!**[150]

Μετά ἀπό τά παραπάνω μποροῦμε πολύ καλά ν' ἀντιληφθοῦμε γιατί ἡ παιδεία καί τά σχολεῖα ἦταν τόσο σπάνιο πράγμα στόν τουρκοκρατούμενο Ἑλληνισμό, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἐγκυρότατος Κωνσταντίνου Κούμας: **«Ἦτο σπανιώτατον χρῆμα (=πράγμα) ἡ παιδεία, ἄντις ὀνομάση παιδείαν μετρίαν τινά εἴδησιν (=γνώση) της γλώσσης κατά γραμματικήν. Μέρους του γένους ἐγνώριζεν μόνον νά διαβάζη καί νά γράφη ὅπως ἔτυχεν, καί τό περισσότερον ἦτο βυθισμένον εἰς ἀπόλυτον ἀγραμματίαν»**[151].

Στίς μαρτυρίες πού παραθέσαμε πιό πάνω, πού ὑποδεικνύουν ὡς μοναδικό ὑπεύθυνο γιά τήν ἀνυπαρξία τῆς παιδείας καί τῶν σχολείων τήν τουρκική βαρβαρότητα, μποροῦμε νά προσθέσουμε τώρα καί ἀκόμη δύο, τοῦ ἱερομόναχου Δανιήλ Φιλιππίδη καί τοῦ ἴδιου τοῦ Κοραῆ.

Λέει ὁ Φιλιππίδης τό 1791 στήν Νεωτερική Γεωγραφία του[152]:

«Διά τά ἤθη τους [τῶν Ἑλλήνων], μά τί νά πῆ τινάς [=κάποιος] διά τά ἤθη αὐτῶν ὁποῦ εἶναι ὑπόζυγοι, ὑστερημένοι ἀπό σχολεῖα, ἀπό βιβλία, ἀπό ἀναθροφή, ἀπό παιδεία. Μ' ὅλον τοῦτο, τό ἑλληνικόν ἐκεῖνο πνεῦμα ὁποῦ ἐμψύχωνε τους προπάτοράς τους, ἕνας πολυχρόνιος ζυγός, ὁποῦ ζώνει ὅλα καί τά νεκρώνει, δέν ἠμπόρεσε νά τό σβήση. Δέν προσμένει παρά ἕνα αἴσιο ἄνεμο νά πνεύση, διά νά ἀνάψη πάλιν εἰς τό θέατρο τοῦ κόσμου. Τί ἠμπορεῖ νά κάμη τώρα ἀπό κάτω εἰς μιά ὁμίχλη, ὁποῦ ἐπιπολάζει;»[153].

Οἱ Ἕλληνες, μᾶς λέει ὁ συγγραφέας τῆς *Νεωτερικῆς Γεωγραφίας,* εἶναι «στερημένοι» ἀπό «σχολεῖα» καί ἀπό «παιδεία». Ἀλλά ὄχι ἐξαιτίας κάποιας δικῆς τους ἀδιαφορίας ἤ ἐξαιτίας τοῦ «ἀγροτικοῦ χαρακτήρα» τῆς κοινωνίας τους, ἀλλά ἐπειδή εἶναι «ὑπόζυγοι». Καί τό «ἑλληνικό πνεῦμα», παρόλο πού ὁ «πολυχρόνιος ζυγός» δέν κατάφερε νά τό σβήσει, δέν μπορεῖ τώρα νά κάνει ἀπολύτως τίποτα, γιατί βρίσκεται κάτω ἀπό μιά «ὁμίχλη πού ἐπιπολάζει».

Καί γιά νά ἀντιλαμβανόμαστε ἐπακριβῶς τήν σημασία ἀλλά καί τό εἰδικό βάρος τῶν μαρτυριῶν πού παραθέτουμε, πρέπει νά σημειώσουμε πώς ἡ Γεωγραφία Νεωτερική ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά πιό σπουδαῖα βιβλία τοῦ ἑλληνικοῦ διαφωτισμοῦ[154], τό ὁποῖο συνοδοιπορεῖ μέ τήν πιό προωθημένη φιλοσοφική καί ἐπιστημονική σκέψη, ὅπως αὐτή διαμορφώθηκε στήν Δύση στά τέλη τοῦ 18ου αἰώνα. Ἐνῶ παράλληλα σηματοδοτεῖ τήν ἀποδέσμευση τοῦ ἑλληνικοῦ στοχασμοῦ ἀπό τά καθιερωμένα σχήματα (ὀρθοδοξία, ἑλληνική ἀρχαιότητα, δυσπιστία πρός τήν Δύση)[155].

Ὅλα τά παραπάνω ἐπικυρώνει ὁ ἴδιος ὁ Κοραής, μέ τήν δικιά του ἰδιαιτέρως βαρύνουσα μαρτυρία:

Σάλπισμα Πολεμιστήριον [1801]: **«Ἐξαιτίας τῶν Τούρκων ἡ κοινή πατρίς ἡμῶν, ἡ πατρίς τῶν τεχνῶν καί τῶν ἐπιστημῶν, ἡ πατρίς τῶν φιλοσόφων καί τῶν ἡρώων, ἔγινε σήμερον κατοικητήριον τῆς ἀμαθίας καί βαρβαρότητος, ἀληθές σπήλαιον ληστῶν, τῶν καί ἀπ' αὐτούς τούς ληστάς ἀναιδεστέρων Ὀσμανλίδων. Διά τούς Τούρκους ὀνειδιζόμεθα καί καταφρονούμεθα ἀπό τούς Εὐρωπαίους, οἱ ὁποῖοι χωρίς τά φῶτα τῆς Ἑλλάδος ἤθελον ἴσως ἀκόμη κοιμᾶσθαι εἰς τόν σκότον τῆς προγονικῆς αὐτῶν βαρβαρότητος. Τοιαῦτα καί τοσαῦτα, φίλοι καί ἀδελφοί, ἐπάθομεν ἀπό τό ἀπάνθρωπον γένος τῶν Μουσουλμάνων».**

Καί ὅταν ἀναφερόμαστε στόν Κοραή δέν θά πρέπει νά ξεχνᾶμε πώς ἡ «γραμμή Κοραή» εἶναι αὐτή πού ἐπιβάλλει τήν «**ρεαλιστική ἀντιμετώπιση** τῶν θεμάτων πού ἀφοροῦν στό ἱστορικό παρελθόν, ἀλλά καί στό παρόν τῆς πατρίδας», μιᾶς καί «εἶναι **απαλλαγμένη** ἀπό τίς συνηθισμένες προλήψεις (sic) τόσο γιά τούς [Ἕλληνες], ὅσο καί γιά τούς Τούρκους». Μιά γραμμή πού ἀκολούθησε πιστά ὁ μαθητής τοῦ Κοραῆ Κ. Κούμας[156].

Τά ἀποτελέσματα τῆς τουρκικῆς βαρβαρότητας ἦταν λοιπόν κάθε στιγμή ἁπτά στήν καθημερινή ζωή καί τήν πνευματική κατάσταση των ὑπόδουλων Ἑλλήνων. Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός δέν κουράζονταν ποτέ του νά ὑπενθυμίζει στούς Ἕλληνες τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας καί τῆς Ἠπείρου τήν κατάσταση τῆς ἀπόλυτης ἐξαχρείωσης στήν ὁποίαν βρίσκονταν, προκειμένου νά τούς παρακινήσει νά φτιάξουνε σχολεῖα:

«Σαράντα χρόνους ἐσπούδαζε ὁ Μωυσῆς γράμματα. Ἔτσι πρέπει καί ἐμεῖς νά σπουδάζωμεν, νά μανθάνωμεν γράμματα, διά νά ἠξεύρωμεν πού περιπατοῦμεν. Καί ἄν δέν ἐμάθετε γράμματα οἱ πατέρες καί αἱ μητέρες, νά βάνετε τά παιδιά σας νά μανθάνουν. Δέν βλέπετε ὁποῦ ἀγρίεψε τό γένος μας ἀπό τήν ἀμάθειαν καί ἐγίναμε ὡς θηρία; Διά τοῦτο σᾶς συμβουλεύω νά κάμετε κάθε τρόπον νά ἔχετε σχολεῖα εἰς τές χῶρες σας διά νά καταλαμβάνετε τό ἅγιον Εὐαγγέλιον, νά μήν περιπατῆτε εἰς τό σκότος»[157].

Δέν εἶχε ὅμως μόνον ἡ δυτική Ἑλλάδα, ὅπου ἔδρασε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, τό θλιβερό "προνόμιο" νά ζεῖ μέσα στό ἀπόλυτο σκοτάδι. Τό ἴδιο συνέβαινε καί στήν Πελοπόννησο, ὅπως μας βεβαιώνει ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ὁ ὁποῖος μας ἀναφέρει πώς ὅταν ἦταν ἐκεῖνος παιδί, σ' ὅλον τόν Μοριά δέν ὑπῆρχαν καθόλου σχολεῖα, παρά κάποια ἐλάχιστα, κι αὐτά γιά τά ἀξιοθρήνητα κολλυβογράμματα:

«Εἰς τόν καιρό τῆς νεότητος, ὅπου ἠμποροῦσα νά μάθω κάτι τί, σχολεῖα, ἀκαδημίαι δέν ὑπῆρχαν. Μόλις ἦσαν μερικά σχολεῖα, εἰς τά ὁποῖα ἐμάθαιναν νά γράφουν καί νά διαβάζουν. Οἱ παλαιοί κοτσαμπάσιδες, ὅπου ἦσαν οἱ πρώτιστοι τοῦ τόπου, μόλις ἤξευραν νά γράφουν τό ὄνομά τους. Τό μεγαλύτερο μέρος τῶν ἀρχιερέων δέν ἤξευρε παρά ἐκκλησιαστικά κατά πρᾶξιν, κανένας ὅμως δέν εἶχε μάθησι. Τό ψαλτήρι, τό κτωήχι, ὁ μηναῖος, ἄλλαι προφητεῖαι ἦσαν τά βιβλία ὁποῦ ἀνέγνωσα»[158].

Τά λεγόμενα τοῦ Κολοκοτρώνη ἔρχεται νά ἐπικυρώσει ὁ κατά τά ἄλλα ὁρκισμένος ἐχθρός του, ὁ μεγαλοκοτσαμπάσης Κανέλλος Δελη-

γιάννης, ὁ ὁποῖος, μιλώντας γιά τόν πατέρα του, τόν πανίσχυρο προεστό τῆς Πελοποννήσου Ἰωάννη Δεληγιάννη, μας λέει πώς ἦταν **«ἄνευ παιδείας, καθότι τότε δέν ὑπῆρχον εἰς τήν Πελοπόννησον Ἑλληνικά Σχολεῖα»**[159].

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

131. Ἡ σχετική μαρτυρία τοῦ Σατωβριάνδου στό ἔργο Π.Μ. Κοντογιάννης *Οἱ Ἕλληνες κατά τόν Πρῶτον ἐπί Αἰκατερίνης Β΄ Ρωσσοτουρκικόν Πόλεμον (1768-1774)*, ἐν Ἀθήναις 1903, σσ. 374-375, ὅπου καί ἡ σχετική παραπομπή. Τά φριχτά ἀντίποινα πού ὑπέστησαν συνολικά ὅλες οἱ περιοχές τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπό τήν ἐκδικητική μανία τῶν Τούρκων μετά τό τέλος τῶν ὀρλωφικῶν βλέπε στό ἴδιο ἔργο σσ. 312-377, μέ τήν ἀνάλογη τεκμηρίωση στίς πηγές.

132. «The political situation of the Greeks resident in Turkey has been long truly deplorable; and the variety of humiliations to which they have been exposed, has more than once driven them to desperate efforts towards emancipation and the recovery of their indisputable rights»: J. Griffiths, *Travels in Europe, Asia Minor and Arabia*, London 1805, σ. 122.

133. J. Griffiths, ὅπ. παρ. σ. 210.

134. Γιά τήν Ἀφισιά ἤ Ὀφιοῦσα, ἕνα ἀπό τά τέσσερα νησιά τῆς Προκονήσου ἤ Προικονήσου, κοντά στό νησί τοῦ Μαρμαρᾶ, βλ. σχ. Π.Μ. Κοντογιάννης, *Γεωγραφία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας*, Ἀθῆναι 1921 (ἀνατύπωση 1995), σ. 270.

135. During our conversation, he frequently repeated how ardently he ought to hope for a change in the government of Constantinople; that the cultivation of his lands, and the natural advantages of the island, were such as to supply every want, and even lead to independence; but that the annual extortions of the Turks rendered all his endeavors fruitless; and the apprehension of personal chastisement or injury, at each of their visits, embittered every hour of his existence: Ὅπ. παρ. σ. 213. Τίς μαρτυρίες αὐτές τοῦ Griffiths ὀφείλω στό ἔργο Κ. Σιμόπουλος, *Ξένοι Ταξιδιῶτες στήν Ἑλλάδα*, τ. 2, 1700-1800, Ἀθήνα 20019 [1973], σσ. 469-470.

136. Χ. Κουλούρη, «Ἔργο μετρημένο, χωρίς στόμφο, Ἡ Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ Σπυρίδωνος Τρικούπη», ἐφ. Τό ΒΗΜΑ, 9-04-2006.

137. Β. Κρεμμυδάς, *Ἀπό τόν Σπυρίδωνα Τρικούπη στό Σήμερα. Εἰσαγωγικός Τόμος στήν Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ Σπυρίδωνα Τρικούπη*, Ἵδρυμα τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων γιά τόν Κοινοβουλευτισμό καί τή Δημοκρατία, Ἀθήνα 2007, σ. 149? 147.

138. Σ. Τρικούπη, *Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως*, τ. 1, Β΄ ἔκδοσις, ἐν Λονδίνῳ 1860, σ. 93, Γ΄ ἔκδοσις, ἐν Ἀθήναις 1888, σ. 75.

139. Σ. Τρικούπη, ὅπ. παρ. Β΄ ἔκδοσις, ἐν Λονδίνῳ 1860, σ. 97, Γ΄ ἔκδοσις, ἐν Ἀθήναις 1888, σ. 78.

140. Α. Ἡρακλείδης, «Τά Βιβλία Ἱστορίας τοῦ Σχολείου, Πέρα ἀπό τήν Ἀνάγκη γιά "Βαρβάρους"», ἐφ. Τά ΝΕΑ, 12-2007. Μ-Λ. Μουργκέσκου, Χ. Μπερκτάυ (ἐπιμ.), Χ. Κουλούρη (διεύθ.), *Ἡ Ὀθωμανική Αὐτοκρατορία, Βιβλίο Ἐργασίας 1*, Θεσσαλονίκη 2005, σ. 14.

141. Β. Κρεμμυδάς, «Ἡ Ἐκκλησία, τό Κράτος καί οἱ Μύθοι. Μέ ἀφορμή τήν Πρόσφατη "Διένεξη"», ἐφ. Τά ΝΕΑ, 26-8-2003.

142. Α. Ἡρακλείδης, «Ἡ Ἀνάγκη γιά Μύθους, 25η Μαρτίου καί Κρυφό Σχολειό», ἐφ. Τά ΝΕΑ, 22-3-2007.

143. Α. Ἡρακλείδης, *Ἡ Ἑλλάδα καί ὁ «ἐξ Ἀνατολῶν Κίνδυνος»*, Ἀθήνα 2001, σ. 104.

144. M. Crusius, Turcograecia, Basileae 1584, σ. 100. Τό ἴδιο ἀπόσπασμα ἀπό τήν ἐπιστολή τοῦ Σχολάριου (μέ ἐλάχιστες διαφορές), βλ. στόν πολυτιμότατο τόμο τοῦ Κ.Β. Σκουτέρη, *Κείμενα τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ*, Ἐκκλησιαστικαί Ἐκδόσεις Ἐθνικῆς Ἑκατονπεντηκοταετηρίδος, 3, ἐν Ἀθήναις 1971, σσ. 35-36.

145. M. Crusius, ὅπ. παρ. σσ. 93-94.

146. M. Crusius, ὅπ. παρ. σ. 431.

147. M. Crusius, ὅπ. παρ. σ. 437.

148. Α. Παπαδοπούλου-Κεραμέως, *Ἱεροσολυμιτική Βιβλιοθήκη*, τ. 2, Ἁγ. Πετρούπολις 1894, σσ. 513-514. Κ.Β. Σκουτέρη, ὅπ. παρ. σσ. 63-64.

149. Χρυσάνθου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, *Σιγιλλιῶδες Γράμμα περί τῆς ἐν Μολδοβλαχία ὑπό Γρηγοράσκου Γκίκα Βοεβόδα Φροντιστηρίων Ἀνεγέρσεως*, 9/1728, στήν ἔκδοση τοῦ E. Legrand, Recueil Documents Grecs, Concernant les Relations du Patriarcat de Jerusalem avec la Roumanie (1569-1728), Bibliotheque Greque Vulgaire 7, Α΄ ἔκδοση Paris 1895, σ. 283, Β΄ ἔκδοση Paris 1903, σ. 255.

150. G. Podskalsky, *Ἡ Ἑλληνική Θεολογία ἐπί Τουρκοκρατίας, 1453-1821*, Μορφωτικό Ἵδρυμα Ἐθνικῆς Τραπέζης, Ἀθήνα 2005 [γερμανικό πρωτότυπο: 1988], σ. 81, σημ. 5, ὅπ. καί σχ. παραπομπή.

151. Κ.Μ. Κούμας, *Ἱστορίαι τῶν Ἀνθρωπίνων Πράξεων*, τ. 12, ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας 1832, σσ. 554-55.

152. Τό βιβλίο φέρεται μέ τό ὄνομα καί τοῦ Γρηγορίου Κωνσταντᾶ, ἀλλά ὅπως ἔχει ἀποδείξει ἤδη ὁ Α. Μηλιαράκης, ὁ πραγματικός συγγραφέας του εἶναι μόνον ὁ Φιλιππίδης. Α. Μηλιαράκης, «Δανιήλ Φιλιππίδης καί ἡ Γεωγραφία Αὐτοῦ (1791)», *Ἑστία* ΙΘ΄, 1885, σ. 115 κ. ἑξ.

153. Δανιήλ ἱερομονάχου, Γρηγορίου ἱεροδιακόνου, *Γεωγραφία Νεωτερική*, ἐν Βιέννῃ 1791, σ. 141. Καί στήν σύγχρονη ἐπανέκδοσή της, μέ ἐπιμέλεια τῆς Α. Κουμαριανοῦ, Δανιήλ Φιλιππίδης, Γρηγόριος Κωνσταντάς, *Γεωγραφία Νεωτερική, Στοχαστική Πεζογραφία* 45, *Νέα Ἑλληνική Βιβλιοθήκη* (Διευθυντής Α. Ἀγγέλου), Ἀθήνα 2006 [19882], σσ. 119-120.

154. Κ. Θ. Δημαράς, «Τό Σχῆμα τοῦ Διαφωτισμοῦ», *Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους*, τ. ΙΑ΄, σ. 352.

155. Α. Κουμαριανοῦ, «Εἰσαγωγικά», στόν τόμο Α. Κουμαριανοῦ (ἐπιμ.), ὅπ. παρ. σ. 12.

156. Α. Ἀγγέλου, *Τό Κρυφό Σχολειό. Χρονικό ἑνός Μύθου*, Ἀθήνα 1997, σ. 24.

157. Ι.Β. Μενοῦνος, *Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ Διδαχές (καί Βιογραφία)*, Ἀθήνα 1979, σσ. 266-267 (Διδαχή Ε΄).

158. Θ. Κολοκοτρώνη, *Διήγησις Συμβάντων τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς ἀπό τά 1770 ἕως τά 1836, ὑπαγόρευσε Θεόδωρος Κωνσταντίνου Κολοκοτρώνης*, Ἀθήνησιν 1846, σ. 48.

159. Κ. Δεληγιάννης, *Ἀπομνημονεύματα*, τ. 1, *Ἀπομνημονεύματα Ἀγωνιστῶν τοῦ '21*, 16, Ἀθῆναι 1957, σ. 27.

Συστάσεις τοῦ Ἡγέτου μας

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΣΥΝΙΣΤΑ ΤΗΝ ΕΥΡΥΤΕΡΑΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Κυκλοφορία εἰδικῆς ἐγκυκλίου*

Ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. καί σεβαστός Ἡγέτης τῆς ἀγωνιζομένης Ὀρθοδοξίας, συνέταξε ἐμπνευσμένην ἐγκύκλιον πρός τούς ἱερεῖς καί τά παραρτήματα, δι᾽ ἧς μεταξύ τῶν ἄλλων συνιστᾶ τήν εὐρυτέραν κυκλοφορίαν τοῦ περιοδικοῦ μας. Ἐκ τῆς ἐγκυκλίου αὐτῆς, ἡ ὁποία πρέπει ὑπ᾽ εὐθύνη τῶν ἱερέων νά ἀναγνωσθῇ μετά θερμῶν συστάσεων εἰς τά ἐκκλησιάσματα, σταχυολογοῦμεν ὡρισμένας φράσεις.

«... Εἰς τό δίκαιον τοῦτο ἐρώτημα ἀπαντῶντες, διαβεβαιοῦμεν ὑμᾶς, τά πνευματικά τέκνα Κληρικούς τε καί λαϊκούς, ὅτι τότε καί μόνον δέον νά ἐλπίζωμεν, ὅτι θά τύχωμεν τῆς ποθουμένης ὑπό πάντων μισθαποδοσίας παρά τοῦ μισθαποδότου καί ἀδεκάστου Χριστοῦ, ὅταν, πρός τῇ πίστει καί τῇ ἀφοσιώσει ὑμῶν πρός τάς Ἐκκλησιαστικάς παραδόσεις, ἔχωμεν καί ἔργα ἀγαθά, ἤτοι πρό παντός ἀγάπην πρός ἀλλήλους, σεβασμόν καί πειθαρχίαν πρός τήν Ἡγεσίαν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, σύμπνοιαν καί συνοντισμόν εἴς τε τάς σκέψεις καί τάς ἐνεργείας ὅλων τῶν παραρτημάτων μετά τοῦ Κέντρου οὕτως, ὥστε νά δυνάμεθα, ὡς μία ὡργανωμένη καί πειθαρχουμένη θρησκευτική Ὀργάνωσις νά ἐμφανιζώμεθα ἐνώπιον τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας καί Πολιτείας, τῆς ἀγνοούσης εἰσέτι τήν πνευματικήν δύναμιν ὑμῶν. Καί τότε θά εἴμεθα εἰς θέσιν νά διεκδικήσωμεν ἐπιτυχῶς διά τῆς ὡργανωμένης ἠθικῆς καί κοινωνικῆς δυνάμεώς μας τά ἀναφαίρετα δίκαια ἡμῶν, τοῦ νά ἐπιτελῶμεν καί ἡμεῖς ἐλευθέρως καί ἀκωλύτως τά θρησκευτικά καθήκοντα ἡμῶν ἐν ἰδίοις ναοῖς, καί δι᾽ ἰδίων ὁμοφρόνων Κληρικῶν συμφώνως πρός τήν θρησκευτικήν συνείδησιν ἡμῶν, ἥν τόσω οἱ Ἱεροί Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ὅσω καί τό φιλελεύθερον πνεῦμα τοῦ Συντάγματος, θεωροῦσιν ἱεράν καί ἀπαραβίαστον...

...Οἱ ἀντίθετοι ἡμῶν παντί σθένει καί πάσῃ θυσίᾳ μηχανῶνται νά διασπάσωσι τό ἑνιαῖον μέτωπον τῆς Ὀρθοδόξου παρατάξεως ἡμῶν. Ἵνα δέ ἐξαντλήσωσιν τόν ἀγῶνα οἰκονομικῶς ἐνάγουσιν ἡμᾶς τούς Κληρικούς ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν Δικαστηρίων ἐπί ἀντιποιήσει δῆθεν Ἀρχῆς.

Ταῦτα δέ ἀβασανίστως καί ὅλως ἀδίκως καταδικάζουσιν ἡμᾶς εἰς βαρείας χρηματικάς ποινάς καί πολυημέρους φυλακίσεις, ἐξαγοραζομένας καί ταύτας διά χρημάτων πρός ἐξάντλησιν τῶν οἰκονομικῶν πόρων τοῦ ἀγῶνος. Σημειωτέον δέ ὅτι εἷς χρηματικός πόρος τοῦ ἀγῶνος, ἐκτός τῶν Ἐκκλησιαστικῶν προσόδων, εἶνε καί ἡ μεταξύ τῶν χριστιανῶν ἡμῶν διανομική καί ἐξαγορά ἀντί μιᾶς νέας δραχμῆς τοῦ ἐπισήμου Δελτίου τοῦ Ἀγῶνος, ἤτοι τοῦ φυλλαδίου τῆς «Φωνῆς Ὀρθοδοξίας», ἧς ἡ κατανάλωσις καί ἡ ἀνάγνωσις ὑπό τῶν ἡμετέρων χριστιανῶν, οὐ μόνον στηρίζει καί ἐνθαρρύνει αὐτούς εἰς τήν ἐμμονήν τοῦ πατρίου καί ὀρθοδόξου ἑορτολογίου, ἀλλ᾽ ἔδει καί νά ἐνισχύῃ τόν ἀγῶνα οἰκονομικῶς οὕτως, ὥστε νά δύναται οὗτος νά ἀνταποκρίνεται πρός τάς πολυειδεῖς ἀνάγκας του.

Ἀλλ᾽ ἴσως νά μή γίνω πιστευτός, ἐάν δηλώσω ὑμῖν, ὅτι μεταξύ τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων ὀπαδῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος οἱ ἀγοράζοντες τό περιοδικόν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἰς ἅπαντα τά παραρτήματα, συμπεριλαμβανομένου καί τοῦ Κέν-

* «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», Ἀρ. φ. 119, ἔτος 9ον, 12/9/1954, σελ. 4-5.

τρου, μόλις ἀριθμοῦντα εἰς πέντε χιλιάδες, ὧν ἡ χρηματική συνεισφορά ἐνίοτε δέν ἐπαρκεῖ νά καλύψῃ καί τά ἔξοδα τῆς ἐκτυπώσεως τούτου.

Καί ὅμως ὁ ἄνω παρουσιαζόμενος οὗτος ἀριθμός τῶν ἀγοραζόντων τό περιοδικόν τοῦ ἀγῶνος εἶνε ἀναμφισβήτητος, ἡ δέ ἀδιαφορία καί ὀλιγωρία τῶν πολλῶν εἰς τό σημεῖον τοῦτο εἶνε ἀδικαιολόγητος, καθ' ὅσον οὗτοι διά ταύτης, οὐ μόνον δέν ὠφελοῦσιν ἑαυτούς, ἀλλά καί ζημιοῦσι τόν ἀγῶνα.

Τούτου ἕνεκα δικαίως θλίβεται ἡ καρδία ἡμῶν ἐπί τῇ ἀδιαφορίᾳ ταύτῃ τῶν χριστιανῶν περί τό ἡμέτερον περιοδικόν γνωστοῦ ὄντως, ὅτι τά περιοδικά τῶν λοιπῶν θρησκευτικῶν Σωματείων καί Συλλόγων, μόλις ἀριθμούντων ὀλίγας χιλιάδας ὀπαδῶν προθύμως ἀγοράζονται ὑπ' αὐτῶν, καί οὐ μόνον ταῦτα καλύπτουσι τά ἔξοδα τῆς ἐντυπώσεως, ἀλλά καί ἀφίνουσιν καί ἀρκετά κέρδη, ἐν ἀντιθέσει πρός τό ἡμέτερον, ὅπερ ἀφίνει πολλάκις καί σημαντικά ἐλλείματα εἰς τό Ταμεῖον. Θλίβεται δέ ἡ ψυχή μου διά τήν ἀδιαφορίαν ταύτην τῶν χριστιανῶν μας ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ, ὄχι τόσον διά τήν ὑλικήν ζημίαν, ἥν συνεπάγεται ἡ ἐκτύπωσις τῆς «Φωνῆς Ὀρθοδοξίας» ὅσον διά τήν ἠθικήν ζημίαν, ἥν συνεπάγεται διά τούς χριστιανούς, τούς μή ἀναγινώσκοντας τό φύλλον ἡμῶν. Ἐκεῖνο δέ, ὅπερ θλίψῃ ἡμᾶς περισσότερον, εἶναι τοῦτο, ὅτι οἱ ἀντίθετοι ἡμῶν ἐντέχνως ἐπωφελοῦνται ἐκ τῆς μικρᾶς καταναλώσεως τοῦ φύλλου ἡμῶν, συμπεραίνοντες καί λέγοντες, ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες τό παλαιόν ἑορτολόγιον μόλις ἀριθμοῦνται εἰς 25 χιλιάδας, ἀφοῦ οἱ ἀγοράζοντες τό ἐπίσημον φυλλάδιον τῆς ὀργανώσεως αὐτῶν δέν ὑπερβαίνουσι τάς πέντε χιλιάδας. Διό καί οὗτοι, στηριζόμενοι ἐκ τῆς ψευδαισθήσεως ταύτης, πειρῶνται νά πείσωσι καί τήν Κυβέρνησιν, ὅτι ὁ παλαιοημερολογιτισμός βαίνει πρός τήν διάλυσιν, διότι οἱ ὀπαδοί τούτου δέν ἄγονται δῆθεν ἀπό ἐλατήρια θρησκευτικά, ἀλλά ἀπό κίνητρα, ξένα ὅλως πρός τήν θρησκείαν, ἐφ' ᾧ καί εἰσηγοῦνται εἰς Αὐτήν, ὅπως μή χορηγήσῃ εἰς αὐτούς τήν ζητουμένην ὑπ' αὐτῶν θρησκευτικήν ἐλευθερίαν.

» Ἰδού διατί ἡ ἀδιαφορία αὕτη καί ὀλιγωρία τῶν χριστιανῶν μας περί τήν ἀγοράν τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν παρέχει εἰς τούς πολεμίους τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος ἡμῶν καί ἕν τῶν πλέον ψευδές ἐπιχείρημα, διδόμενον εἰς αὐτούς ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν πρός δικαιολογίαν τοῦ ἀπηνοῦς διωγμοῦ, ὅν ἤγειραν κατά τῆς Ὀρθοδόξου παρατάξεως ἡμῶν, χαρακτηριζομένων ὑπ' αὐτῶν ὅλως ἀδίκως καί ψευδῶς, ὡς ἐπαναστατῶν κατά τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, καί ὡς ἐκμεταλλευτῶν τῆς εὐπιστίας καί τῆς ἁπλότητος τῶν χριστιανῶν.

» Τούτου ἕνεκα θεωροῦμεν ἐπάναγκες νά διαφωτίσωμεν περί τοῦ σημείου τούτου τούς ὀπαδούς τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος Κληρικούς τε καί λαϊκούς, καί νά προτρέψωμεν αὐτούς, ὅπως τό ἐπίσημον Δελτίον τοῦ Ἀγῶνος ἤτοι τήν Φωνήν τῆς Ὀρθοδοξίας περιβάλλωσι διά πολλῆς ἀγάπης καί ἐκτιμήσεως, καθιστῶντες τοῦτο ἔμβλημα τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, καί σύμβολον τῆς ἀκηράτου Ὀρθοδοξίας, εἰς τόν Ἱερόν βωμόν τῆς ὁποίας δέν ἐδειλιάσαμεν οὐδ' ὠκνήσαμεν νά προσφέρωμεν ἁπάσας τάς ψυχικάς καί σωματικάς ἡμῶν δυνάμεις. Ὄντως, ἐάν ἕκαστος τῶν ὀπαδῶν ἡμῶν θεωρήσῃ ὡς ἱερόν καθῆκον, ὅπως πράγματι εἶπε, καί ὡς ἀδιάψευστον τεκμήριον τῆς χάριτος καί εὐλογίας, ἥν ἀρίεται ἕκαστος ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, πρός τοῖς ἄλλοις, εἰς τήν ἀγοράν καί τήν ἀνάγνωσιν τοῦ φύλλου τοῦ ἀγῶνος, τότε λύεται αὐτομάτως καί τό οἰκονομικόν πρόβλημα αὐτοῦ, ἐκ τῆς λύσεως τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἐν πολλοῖς, ἡ διατήρησις, καί ἡ εὐόδωσις τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, ὅν οὗτος ἐπιδιώκει πρός δόξαν Θεοῦ, τοῦ ἄνωθεν ἐπιβλέποντος, καί προστατεύοντος τούς πιστούς καί εὐόρκως ἀγωνιζομένους ἐπί τῶν ἐπάλξεων αὐτοῦ. Ἀλλά καί ἄν ἐκ τῶν πολλῶν χιλιάδων, ἅς ἀριθμεῖ ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγών, κατορθωθῇ νά ἐγγραφῶσιν ὡς τακτικοί συνδρομηταί εἰς τό περιοδικόν αὐτοῦ μόνον 50 χιλιάδες, συνεισφέροντες εἰς τό Ταμεῖον αὐτοῦ ἕκαστος ἀνά δύο νέας δραχμάς μηνιαίως, τότε θά ἔχωμεν τήν οἰκονομικήν εὐχέρειαν νά προβῶμεν εἰς πολλά χρήσιμα ἔργα...».

Αἱ συστάσεις αὐταί πρέπει νά ἀπηχήσουν ὡς ἐντολαί καί νόμοι μηδαμίαν ἐπιδεχόμενοι ἀντίρρησιν. Αὐτό ἀπαιτεῖ ἡ πειθαρχία καί ὁ σεβασμός καί αὐτό θά πραγματοποιηθῇ.

CYNOΔIKAI ANAKOINWCEIC

• Τὴν 2/15 Μαρτίου 2011 ἡμέραν Τρίτην, ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίου Νικολάου Παιανίας, συνῆλθεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ ἔλαβε τὰς κάτωθι ἀποφάσεις:

* Ἀπερρίφθη αἴτησις φερομένου ὡς κληρικοῦ, ὡς μὴ ἔχοντος συναίσθησιν τῆς καταστάσεώς του.

* Συνεζητήθη ὑπόμνημα κληρικῶν τῆς ἐν Σερβίᾳ Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ἐδόθησαν αἱ κατευθύνσεις διὰ τὴν ἀπάντησιν.

* Ἐγένετο δεκτή εἰς ἀκρόασιν ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἡ ὁποία μετέβη προσφάτως εἰς Ὀδησσόν τῆς Οὐκρανίας διὰ συνομιλίας μετὰ τῆς Ρωσικῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος, ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἱερομόναχος π. Κάλλιστος Τζουλακίτζε, ὁ Αἰδεσιμώτατος Πρεσβύτερος π. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης καὶ ὁ Ὁσιώτατος Μοναχός π. Ἰωσὴφ Μίκιτς ἐξέθεσαν ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὰ ἐν Ὀδησσῷ πεπραγμένα καὶ ἀπήντησαν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν Ἀρχιερέων. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ χαρᾶς ἐπληροφορήθη τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς, ἐνέκρινε τὰ πεπραγμένα τῆς Συνοδικῆς ἀντιπροσωπείας διακατεχομένης ὑπὸ πνεύματος συγκρατημένης αἰσιοδοξίας καὶ εὔχεται διὰ τὸ αἴσιον πέρας τῆς διαδικασίας ἡ ὁποία θὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἀποκατάστασην τῆς ποθητῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

* Συνεζητήθη καὶ ἐνεκρίθη τὸ Σχέδιον Ὑπομνήματος πρὸς τὰς ἀρχάς περὶ διαφόρων ζητημάτων τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

• Τὴν 30 Μαρτίου / 12 Ἀπριλίου 2011 ἡμέραν Τρίτην, εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις γραφεῖα Αὐτῆς, συνῆλθεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ συνεζήτησε τὰ κάτωθι θέματα:

1. Ἐγένετο ὁ ἀπολογισμός τῶν θετικῶν καὶ ἀρνητικῶν χαρακτηριστικῶν τῆς συγκεντρώσεως περὶ τῆς λεγομένης «κάρτας τοῦ πολίτου».

2. Συνεζήτησε τὸ θέμα τοῦ τρόπου τῆς ἀποδοχῆς τῶν ἐκ Λ.Δ. Κογκό Ἀφρικῆς Κληρικῶν.

3. Ἔκαμε δεκτὸν τὸ αἴτημα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Νεότητος περὶ συμπεριλήψεως εἰς αὐτὴν τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Πρεσβυτέρου π. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδη.

4. Ἐνέκρινε βελτιώσεις τινάς τοῦ Ὑπομνήματος πρὸς τὰς ἀρχάς.

5. Ἀπεφάσισεν ὅπως ὁ δημοσιευόμενος κατάλογος τῶν Κληρικῶν ἀντικατασταθῇ ἀπὸ τὸν Κατάλογον τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἐφημερίων.

6. Ἀπέρριψεν αἴτησιν προσχωρήσεως τοῦ νεοημερολογίτου ἱερέως Ν. Θ.

7. Ἐνημερώθη ὑπὸ τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Νομικῶν Θεμάτων καὶ συνεζήτησε τὰ τρέχοντα ζητήματα.

8. Ἀπεφάσισε περὶ τῆς συτάξεως τοῦ Ἀναστασίμου Μηνύματος.

9. Ἐγένετο δεκτὴ πρὸς συζήτησιν ἡ ἀπό 27 - 3 / 9 - 4 τ. ἔ. αἴτησις προσχωρήσεως τῶν ἐκ τῆς «Ἱερᾶς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Βορείου Ἀμερικῆς» Ἐπισκόπων Μωϋσέως καὶ Σεργίου καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, πλὴν ὅμως, λόγω τῆς σημαντικότητος τοῦ ζητήματος καὶ τοῦ μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπό τὴν ὑποβολὴν τῆς αἰτήσεως, ἀνεβλήθη ἡ ὁριστικὴ λῆψις ἀποφάσεως προκειμένου νὰ προσκληθοῦν γραπτῶς καὶ νὰ ἐκφέρουν γνώμην καὶ τὰ ἀπόντα μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ὡρίσθη πρὸς τοῦτο ἔκτακτος συνεδρία, τὴν Τρίτην 20-4/3-5-2011.

• Ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπή Νεότητος, κατόπιν προτάσεως τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου, ἀπεφάσισε τὸν διορισμόν τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Πρεσβυτέρου π. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδη ὡς Προέδρου τῆς Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Νεανικοῦ Ὀρθοδόξου Συνδέσμου. Ὁ Αἰδεσιμώτατος ἀντικαθιστᾶ τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μαραθῶνος, ὁ ὁποῖος προήδρευε τοῦ Συντονιστικοῦ ὀργάνου ἐπὶ τριετίαν, ἀπό τῆς ἱδρύσεως τοῦ Νε.Ο.Σ. ἐν ἔτει 2008, πλὴν ὅμως ἕνεκα φόρτου ἁρμοδιοτήτων, ἔκρινε καλὸν νὰ ὑποδείξῃ ἀντικαταστάτην δυνάμενον νὰ ἀφοσιωθῇ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸ σημαντικόν ἔργον τοῦ συντονισμοῦ τῆς Νεολαίας τῆς Ἐκκλησίας μας.

Συνεπῶς, τὴν Κυριακὴν 28 Μαρτίου / 10 Ἀπριλίου 2011, ἡ Συνοδική Ἐπιτροπή Νεότητος, συνεκάλεσε εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Νικολάου Ἀχαρνῶν τὸν Αἰδεσιμώτατον π. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδην καὶ τὰ μέλη τῆς Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Νεανικοῦ Ὀρθοδόξου Συνδέσμου: Εὐσεβίαν Σφακιανάκη, Κωνσταντῖνον Πάνον καὶ Λεωνίδαν Πίττον, ἀνεκοίνωσε τόν διορισμόν τοῦ π. Μιχαὴλ ὡς Προέδρου τῆς Συντονιστικῆς καὶ τὴν ἀνανέωσιν τῆς θητείας τῶν λοιπῶν μελῶν διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος.

Δεδομένου ὅτι ὁ Προεδρεύων τῆς Συντονιστικῆς μέχρι τοῦδε ἦτο καὶ μέλος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Νεότητος, ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισε νὰ προτείνῃ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὴν συγκαταρίθμησιν τοῦ π. Μιχαὴλ μετὰ τῶν μελῶν τῆς Συνοδικῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὴν 30 Μαρτίου / 12 Ἀπριλίου 2011 ἐνέκρινε τὸ αἴτημα, ὁπότε ὁ Αἰδεσιμώτατος π. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης ἀποτελεῖ πλέον μέλος τῆς Συνοδικῆς

Ἐπιτροπῆς Νεότητος καὶ Προεδρεύει τῆς Συνονιστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Νε.Ο.Σ. Εὐχόμεθα εἰς τὸν Αἰδεσιμώτατον πλούσιον καὶ Θεάρεστον ἔργον.

◆ Τὴν 20 Ἀπριλίου / 3 Μαΐου 2011 ἡμέραν Τρίτην, εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις γραφεῖα Αὐτῆς, συνῆλθεν ἐκτάκτως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ συνεζήτησε τὰ κάτωθι θέματα:

1. Ἐξήτασε τὴν αἴτησιν προσχωρήσεως νεοημερολογίτου Κληρικοῦ ἐκ Βραζιλίας καὶ ἀνέβαλε τὴν λῆψιν ἀποφάσεως προκειμένου νὰ ἐξετασθῇ περαιτέρω.

2. Κατόπιν θετικῆς εἰσηγήσεως τοῦ ἐν Ἀμερικῇ μέλους τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἱεραποστολικοῦ Ἔργου π. Ἀναστασίου Hudson, ἐπὶ μῆνας ἐρευνήσαντος τὸ ζήτημα, ἔκαμε δεκτὸν τὸ αἴτημα προσχωρήσεως εἰς τὴν κανονικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. τοῦ ἐκ Κολομβίας κληρικοῦ Φήλικος Πινέρο, διὰ κανονικοῦ βαπτίσματος, γάμου καῒ χειροτονίας, καθῶς ἡ νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία προσέλαβε τοῦτον ἐκ τῶν Λατίνων ἄνευ βαπτίσματος.

3. Ἀπεφάσισε τὸν πανηγυρικὸν Συνοδικὸν ἑορτασμόν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, ἱδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀθηνῶν, ὡς γειτνιάζοντος πρὸς τὴν Πνῦκαν.

4. Ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν τὸν Πρόεδρον καὶ τρία ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ., οἱ ὁποῖοι κατέθεσαν σχέδιον φυλλαδίου πρὸς διανομὴν ἐκ τῶν ναῶν καὶ προσέφερον τὴν συνεργασίαν των μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐπεκρότησε τὴν ἔκδοσιν φυλλαδίου πρὸς ἐμπέδωσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος τῶν πιστῶν, τῇ χορηγίᾳ τῆς Κοινότητος, ἀλλὰ τὸ κείμενον ἀνέλαβε νὰ συντάξῃ ἐκ νέου ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Δογματικῶν καὶ Κανονικῶν Ζητημάτων. Ὡσαύτως ἔκρινε εὐπρόσδεκτον τὸ περὶ συνεργασίας αἴτημα οὐ μόνον μετὰ τοῦ ἐν λόγῳ σωματείου, μεθ' ὅλων τῶν συλλογικῶν φορέων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἔκρινε καλὸν νὰ δρομολογηθοῦν αἱ διαδικασίαι διὰ τὴν σύγκλησιν Κληρικολαϊκοῦ Συνεδρίου.

5. Κατόπιν ἐνδελεχοῦς συζητήσεως ἐγένετο ὁμοφώνως δεκτὸν τὸ αἴτημα προσχωρήσεως εἰς τὴν κανονικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. τῶν ἐκ τῆς «Ἱερᾶς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Βορείου Ἀμερικῆς» Ἐπισκόπων Μωϋσέως Mahany καὶ Σεργίου Black. καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς κληρικῶν καὶ λαϊκῶν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἔχουσα καὶ τὴν συμφωνίαν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἀρχιερέων, προέβη εἰς τὴν ἵδρυσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πόρτλαντ καὶ Δυτικῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἐξέλεξε τὸν πρῶτον τῶν αἰτούντων ὡς Μητροπολίτην Πόρτλαντ καὶ Δυτικῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τὸν δεύτερον ὡς βοηθὸν αὐτοῦ μὲ τὸν τίτλον τοῦ Λόχ Λόμαντ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς ἐπιβεβαιώσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας των καί τῆς κανονικῆς θεραπείας τῆς χειροτονίας των. Διὰ τοῦτο ὡρίσθη νέα ἔκτακτος συνεδρία διὰ τὴν 29-4/12-5-2011 εἰς τὴν ὁποίαν προσεκλήθησαν νὰ παραστοῦν καὶ οἱ προσχωρήσαντες Ἀρχιερεῖς.

◆ Τὴν 29 Ἀπριλίου / 12 Μαΐου 2011 ἡμέραν Πέμπτην, εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις γραφεῖα Αὐτῆς, συνῆλθεν ἐκτάκτως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ συνεζήτησε τὸ μοναδικόν θέμα τῆς ἡμερησίας διατάξεως: Τὴν προσχώρησιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῶν ἐκ τῆς «Ἱερᾶς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Βορείου Ἀμερικῆς» Ἐπισκόπων Μωϋσέως Mahany καὶ Σεργίου Black καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς κληρικῶν καὶ λαϊκῶν.

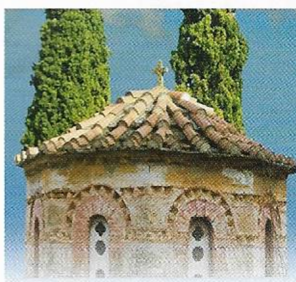
Κατὰ τὴν συνεδρίαν παρέστησαν καὶ οἱ ἄρτι ἀφιχθέντες προσχωρήσαντες Ἀρχιερεῖς, ἀπήντησαν εἰς ἅπαντα τὰ ἐρωτήματα τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων τά ὁποῖα ἐκάλυπτον ὅλον τὸ φᾶσμα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

Ἅπαντες οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱ.Σ. ἐπείσθησαν περὶ τῆς Ὀρθοδόξου ὁμολογίας τῶν προσχωρησάντων καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ κανονικὴ ἀποκατάστασις τοῦ μὲν πρώτου τῶν αἰτούντων λάβει χώραν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Νικολάου Παιανίας Ἀττικῆς τὸ Σάββατον 1/14 Μαΐου καὶ τοῦ δευτέρου τὴν Κυριακὴν 2/15 Μαΐου εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Ἀθανασίου Νέας Φιλαδελφείας.

Ἀκόμη ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισε τὴν ἀποδοχὴν τῆς προσχωρήσεως τῶν Ἱερέων Γεωργίου Kochergin, Κωνσταντίνου Parr, Φωτίου Cooper καὶ Γεωργίου Ψαρομμάτη, ρυθμίσασα κανονικῶς ἁπάσας τὰς σχετικὰς λεπτομερείας.

Ἡ ἐδαφικὴ περιφέρεια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πόρτλαντ καλύπτει τὰς Δυτικὰς πολιτείας τῶν Η.Π.Α. (ὅσας περιλαμβάνει ἡ ζώνη ὥρας Εἰρηνικοῦ) δυναμένη νὰ διαρρυθμισθῇ λεπτομερεστέρως κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀμερικῆς κ. Παύλου.

Οἱ προσχωρήσαντες Ἀρχιερεῖς θὰ μετέχουν εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐπαρχιακὴν Σύνοδον Ἀμερικῆς, ἡ ὁποία προεδρεύεται ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην κ. Παῦλον. Ταυτοχρόνως ἐλήφθη ἀπόφασις ὅπως ἅπαντες οἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἀρχιερεῖς, τόσον οἱ Μητροπολῖται, ὅσον καὶ οἱ ὑποκείμενοι εἰς αὐτοὺς τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι (βοηθοί), ὁσάκις παρεπιδημοῦν ἐν Ἑλλάδι νὰ μετέχουν κανονικῶς τῶν συνεδριάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὡς πλήρη μέλη κατ' ἀναλογίαν τῶν Ἑλλαδιτῶν Ἐπισκόπων, οἵτινες διαθέτουν ἤδη τό δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐπαρχιακὴν Σύνοδον τῆς Ἀμερικῆς. Εἰς αὐτὴν ἐξακολουθεῖ νὰ μετέχει ὡς μόνιμον μέλος ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος μεταβαίνων ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὰς τακτικὰς συνεδρίας αὐτῆς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

❖ Τήν Δευτέρα 18/31-1-2011 ἑορτάσθηκε ἡ Σύναξις τῶν Ἁγίων Ἀθανασίου καί Κυρίλλου εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱερό Καθεδρικό Ναό τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου. Στόν πανηγυρικό Ἑσπερινό ἐχοροστάτησεν ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος. Τοῦ Ὄρθρου καί Θείας Λειτουργίας προεξῆρχε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος, συμπαραστατούμενος ἀπό τόν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Μαραθῶνος κ. Φώτιο.

❖ Τήν Τρίτην 19-1/1-2 ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλίνικος προέστη τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως τοῦ ἑορτάζοντος Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ Πατρῶν. Τήν ἰδίαν ἡμέραν ἐτέλεσε τά τῆς ἑορτῆς καί ὁ Ἱ. Ναός Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός εἰς Μόντρεαλ Καναδᾶ.

ΕΞΑΜΗΝΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

❖ Τό Σάββατον 6/19-3-2011 ἐτελέσθη τό ἑξάμηνον μνημόσυνον τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. κυροῦ Χρυσοστόμου. Εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν συλλείτουργον εἰς τὸ καθολικὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναχράντου Μεγάρων, προεξῆρχεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλίνικος συμπαραστατούμενος ὑπό τῶν Ἀρχιερέων Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου, Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου καὶ Μαραθῶνος κ. Φωτίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἱερὰ Σύνοδος
Συνοδικὸς ἑορτασμὸς ἐπὶ τῇ μνήμῃ
τοῦ Πρωτοκορυφαίου Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν Παύλου
τοῦ καὶ ἱδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν

Μέγας Πανηγυρικὸς
Συνοδικὸς Ἑσπερινὸς
χοροστατοῦντος τοῦ
Μακαριωτάτου
Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ. κ. Καλλινίκου

εἰς τὸν ἱστορικὸν
Ἱερὸν Ναὸν
Ἁγίας Παρασκευῆς
Διοσκούρων 6
Μοναστηράκι
τηλ: 210-3243809

ΤΡΙΤΗ
29 ΙΟΥΝΙΟΥ/12 ΙΟΥΛΙΟΥ 2011
ὥρα 19.00

Θὰ ἀκολουθήσῃ ἑόρτιος ὁμιλία ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς & Σαλαμῖνος κ.κ. Γεροντίου.

Προσχώρησις Ἀρχιερέων

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εὑρίσκεται εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐντάξεως εἰς τοὺς κόλπους τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος μιᾶς ὁλοκλήρου ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος ἀποτελουμένης ἀπὸ δύο ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτοὺς ἱερεῖς καὶ λαϊκούς, μὲ διοικητικὸν κέντρον τὴν πόλιν Πόρτλαντ τῆς Πολιτείας Ὄρεγκον καὶ μὲ ἐμβέλειαν τὰς δυτικὰς πολιτείας τῶν Η.Π.Α..

Πρόκειται διὰ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πόρτλαντ κ. Μωϋσέα Mahany καὶ τὸν Βοηθὸν αὐτοῦ Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Λὸχ Λόμοντ κ. Σέργιον Black, Ἡγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου Καλιφορνίας. Συναμφότεροι ἐχειροτονήθησαν εἰς τοὺς κόλπους τῆς «Ἱερᾶς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Βορείου Ἀμερικῆς» (HOCNA), καὶ πρὸ μηνῶν συνειδητοποιήσαντες ὅτι ἡ κανονικὴ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἶναι ἡ νῦν προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. Καλλινίκου (εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἐνθρόνησιν ἐφρόντισαν νὰ παραστοῦν ἀνεπισήμως), ὑπέβαλον ἐπισήμως αἴτησιν τὴν 27ην Μαρτίου / 9ην Ἀπριλίου ἐνεστῶτος ἔτους.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἔχουσα ἤδη προβεῖ κατὰ τὸ προηγηθὲν διάστημα εἰς ἐπισταμένην ἔρευναν περὶ τῶν αἰτούντων καὶ ἔχουσα θετικὰς πληροφορίας περὶ αὐτῶν ἐκ τῶν ἐν Ἀμερικῇ Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλά καί ὅτι διαθέτουν καί τὴν ἔξωθεν καλὴν μαρτυρίαν, ἐδέξατο εὐμενῶς καὶ συνεζήτησε τό αἴτημά των κατά την συνεδρίαν τῆς 30-3/12-4-2011. Πλὴν ὅμως, διὰ τὴν ἀπουσίαν τινῶν συνοδικῶν μελῶν ἐκρίθη καλύτερον νὰ ἀναβληθῇ ἡ ὁριστικὴ λῆψις ἀποφάσεως διὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 20-4/3-5-2011, ὁπότε, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἔχουσα καὶ τὴν συμφωνίαν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἀρχιερέων, προέβη εἰς τὴν ἵδρυσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πόρτλαντ καὶ Δυτικῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἐξέλεξε τὸν πρῶτον τῶν αἰτούντων ὡς Μητροπολίτην Πόρτλαντ καὶ Δυτικῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τὸν δεύτερον ὡς βοηθὸν αὐτοῦ μὲ τὸν τίτλον τοῦ Λοχ Λόμοντ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς ἐπιβεβαιώσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας των καὶ τῆς κανονικῆς θεραπείας τῆς χειροτονίας των.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 29-4/12-5-2011, παρέστησαν καὶ οἱ ἄρτι ἀφιχθέντες προσχωρήσαντες Ἀρχιερεῖς, ἀπήντησαν εἰς ἅπαντα τὰ ἐρωτήματα τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων οἵτινες καὶ ἐπείσθησαν περὶ τῆς Ὀρθοδόξου ὁμολογίας των προσχωρησάντων καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ κανονικὴ ἀποκατάστασις τοῦ μὲν πρώτου τῶν αἰτούντων λάβει χώραν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Νικολάου Παιανίας Ἀττικῆς τὸ Σάββατον 1/14 Μαΐου καὶ τοῦ δευτέρου τὴν Κυριακὴν 2/15 Μαΐου εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ἀθανασίου Νέας Φιλαδελφείας.

PORT PAYÉ HELLAS
ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΑΘΗΝΑΣ 44
ΕΛΛΑΣ
ΕΝΤΥΠΟΝ ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 123/2001
ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΛΤΑ: 1734